

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Υ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ,

Ψαλλομένη τῇ ιζ'. τῆ Δεκεμβρίου Μηνός.

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΥΠΑΝΔΡΟΥ

Ζακυνθίου τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱεροδιακόνοις,

Καὶ ἀφιερωθεῖσα τῇ Ἐκκλημπροτάτῃ καὶ Περιβλέπτῃ Κοινότητι

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ,

Τὴν μετατυπωθεῖσα, καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας
διορθωθείσα.

Π. Συρίγ. Θεοφάνης Χαρίτοφ.
εἰ ἐν Βενετίᾳ 1677.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΑΤΚΕΙ Τῷ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

1839.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἀνάμετα εἰς τὰ ἄλλα καθήκοντα, ὅπῃ πρέπει νὰ δι-
 σκινουν κάθε αἰθρώπου τιμίου τὰς πράξεις, δύο θέλει ὁ
 Σταγειρίτης Φιλόσοφος νὰ εἶναι τὰ κυριώτερα, ἡ πρὸς τὴν
 Θεῖον εὐσέβεια, καὶ ἡ πρὸς τὴν Πατρίδα φιλοστοργία.
 τὸ πρῶτον τῶν μετὰ ἡνάγκασε νὰ συνδέσω τὴν παρούσαν
 τοῦ ἐν Ἀγίοις ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ, ἰξεύρωντας ὅτι εἰς
 δόξαν τῶ Θεῶν ἀναφέρονται αἱ προσφερόμεναι τοῖς τῷ Χρι-
 στῷ δούλοις δοξολογίαι. τὸ δεύτερον μετὰ παρακινᾷ καὶ θαρ-
 ρύνει, ταύτην τὴν ὁποῦσδήποτε ποιηθεῖσάν μοι βίβλον τῇ
 Περιβλέπτῳ Κοινοῦ τῆς Πατρίδος μετὰ ἀφιερῶσω, γνω-
 ρίζοντας ὅτι τῷ Ἱεράρχῳ τῷ τῷ ἡ δόξαις δὲν ἡμπορὺν οἰ-
 κειότερα παρὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἰδίαν Μητέρα νὰ προσφερ-
 θῇ ἡ ὁποία τὸν ἐγέννησεν εἰς τὸν κόλπον της, τὸν ἔθρε-
 ψεν εἰς ταῖς ἀγκάλαις της, τὸν ἐτίμητε ζῶντα ὡς Πρόε-
 δρον, καὶ τὸν ὑμνολογεῖ μετὰ πάσης ὡς ἀντιλήπτῳ καὶ Προ-
 σάτῃ. Εἶναι εἰς ταῖς Ἑλληνικαῖς Ἱστορίαις καύχημα τῶ πα-
 λαιῶν Ζακυνθίων, τὸ νὰ ἀποδόμησαν εἰς τὸ τῆς Ἰαπωνίας
 παράλιον τὴν περίφημον ἐκείνην ἀποικίαν, ὅπῃ προσαγορευ-
 θεῖσα ἀπὸ τοῦ ὀνόματός Σαζέντιον, ἔχουσε νὰ ἀντισταθῇ
 εἰς τὴν Καρχηδονίαν ταῖς δυνάμεις. ἀλλὰ μείζων εἶναι ἡ
 καύχησις τῶ νῦν Ζακυνθίων, ὅπου ἔχοντες τοῦτον Ἅγιον
 εἰς τὰς Οὐρανὸς, ἀρχησαν μίαν εὐτυχισέραν ἀποικίαν εἰς
 τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς ἀληθινῆς μακαριότητος. Δεχθῆτε
 λοιπόν, εὐγενέστατοι καὶ ἐνδοξότατοι Ἀρχοντες τῆς Πατρίδος
 μετὰ, τὸ ταπεινὸν τῷ δῶρον μετὰ τὴν ἐμφυτίν σας εὐμένειαν,
 ὡς ἐναργὲς σημεῖον καὶ ἀναμφίβολον τῆς ἀκρας εὐλαβείας,
 μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζωμαι πάντοτε.

Τῆς ὑμῶν Ἐκλαμπρότητος.

Ἄλλος πιστὸς καὶ εὐληκτικὸς
 Γεώργιος Ἱερ. ὁ Σὺπανδρος.

ΣΤ.

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΓΑΒΡΙΗΛ.

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τοῖς κατὰ Χριστὸν
πολλευμένοις, Χάριν καὶ ἔλεος παρὰ Θεῷ Πατρὸς,
καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ.

Τοὺς ἐπ' ὧμων ἄρατος τὸν τοῦ Κυρίου Σωτήριον Σταυρὸν, καὶ
τρόποιον νίκης κατὰ τὴν Κοσμοκράτορος τὴν αἰῶνος τέτι λαμπρῶς
ἐνσησαμένους, καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς ἀντήτοις καμάτοις θριαμβεύ-
σαντας· τὸ, τε ἄθλον τῆς ἀρετῆς ἐναγωνισαμένους γενναίως, ὁσίοις
μνήμας γεραίρειν πάντες ὀφείλομεν, καὶ ἐκδειάζειν τιμαῖς ἐπισημοῖς,
ὡς τὸν τῆς ὑπομονῆς, καὶ καρτερίας σέφανον ἀναδυσσάμενος Θεόθεν,
καὶ συντάττειν τῷ χορῷ, καὶ καταλόγῳ τῶν ὁσίων, καὶ εὐκλεῶς
ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὸ εὐαγὲς καρπούμενων μνημόσυνον, οὐχ
ἥττον ὀφειλὴς ἴσθιν ἄξιον. αὕτη γὰρ ἡ μέχρι τέλους ἀνδρικὴ
καρτερία, τὸ ἀκαταμάχτητον ὄπλον τῆς Θείας χάριτος, ὡς θεωρῶς
ἀρετῇ, δι' ἧς τῆς εὐσεβείας ἡ τελειότης τοῖς Νικηταῖς τοῦ Χριστοῦ
στρατιώταις χαρακτρίζεται, σώζειν οἶδεν εἶτι καὶ ἄλλο τοῖς
θεοφρόνως ταύτην ἐξασκήσαντας, καὶ πρὸς μακάριον τέλος ἐπάγειν,
καὶ

καὶ αἰετνῶς ἀποτελεῖν. „Εν γὰρ τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτίσθητε
„ τῆς ψυχῆς ὑμῶν“, Χριστὸς φησὶν ἡ ἀλήθεια. ἔπειτα καὶ οἱ πρὸ
Νόμου, καὶ οἱ μετὰ τὴν τῆς χάριτος ἔλευσιν δι' αὐτῆς ἀθλήσαντες
παρὰ Θεοῦ ἐδόξασθησαν, καὶ ὡς θεωροῦντες φαστῆρας μέχρι
περάτων τῆς Οἰκουμένης ὑπὲρ λόγον ἐξέλαμψαν, μαρτυρηθέντες
αὐτῶν κρείττων ἢ κατ' ἀπόδειξιν, ὑπερφυέσι σημεῖοις, καὶ ξένοις
θαύμασι, διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς πλημμυρήσαντων τοῦ Πνεύματος
τῆς αὐτῶν δι' ἀθλήσεως δοξάσαντας, καὶ στεφανοῖ μὲν αὐτοὺς
φειδαλέσι, καὶ ἀμαρῶν τοῖς ἀνθεσὶ τῆς Οὐρανίου δόξης, καὶ ἐκλάμ-
ψας· κατοπτριζομένους τὸ ἀμύχανον κίλλος τῆς Τρισηλίου
Θεότητος, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐκάστου ἀξίας, σταθμοῖς ἀρήτοις
τῆς Θείας αὐτῆς εὐθύτης· ἐκφανερικοῖς δὲ πάλιν τετραργήμασι
καὶ τοῖς κατὰ Κόσμον πιστοῖς καταφανέσι αὐτῶν ἀπεργάζεται, δι'
αὐτῶν θαυματουργῶν τὰ παραδόξα. ἐνθεντοὖν καὶ κατὰ χρέος τοῖς
εὐσεβέσιν ἄγαν πρόκειται πᾶσι, κατὰ τὸ ἀρχαῖον Κανονικόν,
καὶ ἀπαραίτητον ἔδος τῆς Ἀγίας τῆς Θεῆς Ἐκκλησίας πανηγυρίζειν
φαιδρῶς τῆς ἀπανταχοῦ ἐν ἀδελοῖς διαπρέψαντας, καὶ γλαφυροῖς
ἐγκωμίοις γεραίρειν αὐτῶν, καὶ ἐνδόξοις σεμνολογήμασιν· ὡς ἀξίως
ἀναφανέντας ὑπεργὰς τῆς πολυπόνης ἀσκήσεως· δι' ἧς αὐτοὶ μὲν
ὑπερεδόξασαν, πᾶσι δὲ τοῖς μετ' εὐλαβείας αὐτῶν ἐπικαλεμένοις
παρὰ Θεῷ ἔλεος, καὶ σωτηρίαν εὐχερῶς ἀντιπορθεύουσιν.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν προσνήχθησαν ἡμῖν συνοδικῶς ἀναφοραὶ,
ἔχουσαι σαφέσι μαρτυρίαις τὸ ἀξιοπίστον, ποτε Θεοφιλεστάτου
Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλινίας, καὶ Ζακύνθε Κυρ Τιμοθέου, τοῦ ἐν
Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῆς ἡμῶν Ἀδελφῆ καὶ συλλειτουργῆ, καὶ τοῦ
ὁσίου τῆς Ἠγμένης τῆς Ἱερᾶς καὶ Βασιλικῆς Μονῆς, τῆς καλεμένης
τῶν Στροφάδων, Κυρ Ἀνθίμου, ὑπογραφαῖς τε αὐτῶν κατὰ σφραγι-
σμέναις ἰδίαις. καὶ Δέλτος ἐξοχα πολυσελὴς, βίον ὑψηλόν, καὶ
πράξεις ἐνδεῆς, καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων διεξοδικῶς μετερχομένη τοῦ
ὁσίου καὶ Θεοφώρα Πατρὸς ἡμῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, τὸ κατ' ἐπανομίαν
γοικὴν Σηκέρη λεγόμενος· ἀνδρὸς τὰ μάλιστα κατ' ἀρετὴν πολλὰς
τῶν πρότερον διαπρεφάντων ὑπερελάσαντος, καὶ Θεῶν Δωρεῶν
δαφιλεία χάριτος εὐπορήσαντος, τὸ, τε διορατικὸν χάρισμα ἐκ
περιουσίας καταπλουτήσαντος. Καὶ γὰρ καθάπερ ἡ ἱερά αὐτῶν
Δέλτος τὰ περὶ αὐτῆς διεξέειπεν, ἐκ Πατρίδος μὲν ὡρμητο ὁ Θεὸς
ἐπὶς αὐτῇ τῆς περιφώνου Νύσσε Ζακύνθε. Γονεῖς δὲ ἔσχεν εὐσεβεῖα,
καὶ γένος ὑπεροχῇ, καὶ πλέτῳ κομῶντας ὑπὲρ πολλὰς ἄλλας τὰ
μάλιστα. Ὅς τις ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τοῖς Ἱεροῖς ἐκδοθεῖς γραμ-
μασι, καὶ Παιδείας εἰς ἄκρον δρασάμενος, πάντα τὰ ἐν Κόσμῳ
καὶ

σπύβαλα ἠγήσατο, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ζῆσαι Πολιτείαν ἠρετίσαντο, ἔρατι Θεῷ πεπερωθεὶς, καὶ ὁλος διόλεε αὐτὸν τῷ Θεῷ ἀναθέμενος. Διὸ καὶ πρὸς τὰς Κυκλάδας Νήσους γενόμενος, κατέεισε τὴν σελήνην, καὶ ἐπίπονον μετερχόμενον ὁδὸν, κατὰ Θεὸν τινὰ χρῆσμον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Θεῷ Φῶτον, εἰς Ἀρχιερατικὸν ἀνεβίβασθαι ἀξίωμα, χρηματίσας ἅκων Αἰγίνης Ἀρχιεπίσκοπος. ἔνθα τὸ Ποίμνιον αὐτῷ Ἀποστολικῶς, καὶ Θεαρέως ποιμαῖνας χρόνον ἱκανόν, καὶ πᾶσι διάφορα ὑποδείγματα ἐνθέως ἀρετῆς καταλιπὼν, καὶ παραίτησιν τῷ Θρόνῳ οἰκειοθελῶ ποιησάμενος, τὴν αὐτῷ Πατρίδα παλινδρομήσας κατέλαβε. Κακῆθρον μεταβάς φθαίνει τὴν ἐν ὁρεσὶν ὑλίστατος τῆς Νήσου, πόρρω κειμένην τῆς Πόλεως, τὴν Ἱερὰν καὶ σεβασμίαν φημι Μοῖν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης Ἀναφανητρίας· ἐν ἣ καθεύδοντας αὐτὸν, καὶ τὴν τῆς Μοῖνης ἐπιστάσιον ἐγχειρισθεὶς, μέχρι τέλους βιοτῆς αὐτῷ τὸ σάδιον τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὑπὲρ φύσιν βροτείας ἐξασκήσας διελήλυθε. Νηστείας, ἀγρυπνίας, καὶ ταῖς λοιπαῖς κακῆχίαις τοῦ σώματος καταβαλὼν τὴν αὐτίπαλον, οὓς μὲν ρουθετῶν, καὶ διδάσκων τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, οὓς δὲ ταῖς Θεαρέσι αὐτοῦ πράξεσι πρὸς ἀρετὴν ἐπαλείφων, εἰκὼν καὶ ὑπογραμμὸς πολλῶν ἀγαθῶν τοῖς πᾶσιν ἐγένετο, ἅλλοις τε πλείοσις ἐπαρήγων ὡς συμπαθὴς, καὶ φιλάδελφος, ταῖς πρὸς Θεὸν αὐτῷ εὐδιαλλεκτοῖς ἐντευξέσιν, αὐτεργὸς θαυμάτων πολλῶν καὶ παραδόξων καθίστατο, πάσῃ διαφορᾷ τῶν νοσούντων ἰάμενος, καὶ πνεύματα λόγῳ ἀπελαύνων ἀνάθαρτα. Ἀλλ' ἵν καὶ ἔπρον τι τῶν αὐτῷ Θεῷ προτερημάτων, τὸ μᾶλλον τῶν ἀπάντων ἐκπληξέως ἀξίον, τὸ αὐτοφον τῷ τρόπῳ αὐτῷ, καὶ ἡ τελεία ταπεινώσις. ἔσπευδε καὶ γὰρ ἐπιπόνως τοὺς περὶ αὐτὸν ἐκλωθαίνειν, καὶ μὴ ἐπιγνώμοιαις γίνεσθαι τῆς ἐν αὐτῷ κεκρυμμένης ὑπερφύας χάριτος, ἵνα μὴ δῖθεν τὸν τῶν ἀνθρώπων ἔπαινον καρπόμενος, τῶν Θεῶν ἀμοιρῶσθαι βραβείων. Ἀλλ' ἔχ οἶόν τε ἡ κρυβήται ὑπὸ τὸν μόδιον, ὃν ἡ χάρις ὡς λαμπρὴν φωτεινὴν ἐπὶ τὸ ὑπερῶν τῶν ἀρετῶν ἐπανήγαγε. Διὸ καὶ κατὰ τὴν μακαρίαν αὐτῷ ἐν Κυρίῳ κοίμησιν, ἀπείρων ἐξαισίων θαυμάτων πλήθῃ τὸ Θεὸν αὐτῷ σκῆνος καὶ Ἱερὸν Λείψανον ἐνεργήσαν, καὶ ἐνεργῶν κατ' ἐκάστην διαπρυσίως ἡ Θεὸς ἐναπέδειξε δύναμις· ἃ τινὰ ὁ δὲ ἐφέσεως ἔχων εἰδέναι, εἰς τὴν ταῦτα διεξοδικῶς περιέχεσθαι ἀνακῶν δέλτον, εἰσεται ἀκριβῶς, καὶ μαθίσεται, δάμβος ἐξαισίων ἐμποιοῦντα τοῖς μετὰ Πίσεως, καὶ εὐσεβῶς τὰς Θεοσημείας δεχομένοις. Ἐπιμεμαρτύρηται γὰρ ὑπογραφαῖς ἀριδύλοις Ἱερωμένων τε καὶ Ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ἐπιφανῶν τε καὶ ἀξιοματικῶν Ἀρχόντων οἰκειοχείροις ἀποδείξεσιν. Ἀλλὰ τῶν ἔως ἐχόντων,

ὡς

ὡς αἱ ρηθεῖσαι ἀναφοραὶ διελήφασιν, ἐκρυπτε μὲν αὐτὸν ὁ Ὅσιος ἐφ' ὅσον ἐν ζωῇ διετέλει, καὶ τὰς ἐνδομυχέσας κατὰ τὸ ἐνὸν ἐσυσκίαζε χάριτας, τὴν τῶν ἀνθρώπων δόξαν ἀποστρεφόμενος, καὶ θνήσκει μὲν ὡς ἄνθρωπος, καὶ τῇ γῇ παραδίδεται, παύσῃ ὀλιγαρίθμοις τοῖς τῶν ἀνθρώπων γνωστὸς ὑπάρχων, καὶ ἐκδηλος. Τίδ' ἐν ἐντευξέσιν; τερατουργαί περὶ τῶν ἢ πατεργῶς τῷ Θεῷ δύναιμι· τὸν κεκρυμμένον ἀποκαλύπτει Θεσαυρὸν τῶν περὶ τὸ Θεῷ τινὶ εὐλαβῶς διακειμένων, καὶ ἐξάγεται εἰς φῶς τὸ Ἱερὸν αὐτῷ Λείψανον, πνέον ὑπερφύας εὐδίας, καὶ μύρα βλύζον ἱερατικά καὶ σωτηρία τοῖς μετ' εὐλαβείας προσηχομένοις καὶ Πίσεως, τοῦ Κυρίου συνεργήσαντος εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεράποντος αὐτοῦ, καὶ Πατρὸς ἡμῶν, ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ τοῦ τρισμάκαρος.

Ἀνθ' ὧν ὡς εὐγνώμονες οἱ περὶ τὰς δύο ταύτας Νήσους διατελόντες οἰκήτορες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κεφαλνίας, καὶ Ζακύνθου Ἱερωμένοι, καὶ Λαῖκοι ἀπαξάπαντες ἅμα σὺν τῷ Θεοφιλεστάτῳ αὐτῶν Ἀρχιεπισκόπῳ Κύρ Τιμοθέῳ, ἐκ ἔκριναν εὐλογον, οὕτως ἠγήσαντο δίκαιον, τὸν τοσούτοις καὶ πλικέτοις παρὰ Θεῷ δοξασθέντα ἀξιαγάτοις σημείοις, καὶ θαύμασι μὴ αὐτιλαμβαίνειν καὶ παρὰ τῷ εὐσεβῆς τῆς Ἐκκλησίας συστήματος τὰς ὀφειλομένας ἐπιτίους τιμὰς, καὶ τὰ ἐορτάσιμα δίκαια· ἐχ' ὡς χρήζοντος τῷ Ὄσιῳ τῶν ἀνθρώπων τιμῶν, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς διὰ τὰς πρὸς ἐκεῖνον τιμὰς τὸν παρὰ Θεοῦ ἐπιτιπώμεθα ἔλεον. Διὸ καὶ διὰ τῆς Ἀποστολῆς τῶν ἀναφορῶν τέτων πρὸς τὴν ἡμῶν μετριοτητα, τὸν ἐν Θεῷ αὐτῶν πόθον, ὃν ὑπ' ἄκρας εὐλαβείας ἔχοντες πρὸς τὸν Ὅσιον Ἱεράρχην, ἐκδηλώσαντες, καὶ ἐξαιτουσάμενοι δοθῆναι αὐτοῖς προνοπήν, καὶ ἀδειαν παρὰ τῷ Οἰκουμενικῷ τῷ Θρόνῳ τῆς κατ' ἡμᾶς τῷ Χριστῷ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἔχοντος τὸ ἐνδόξιμον ἀνῶθεν μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῷ προνομίων, διὰ Βασιλικῶν, καὶ Πατρικῶν Διεπισματίων, τῷ συνιστᾶν, καὶ κανονίζεῖν τὰ κανονισμοῦ δέοντα, ὅπως ἔχωσιν ἐπ' ἀδείας Ἐκκλησιαστικῆς εἶσθαι τῷ Ἁγίῳ Ἐορτῇ ἐπίσθιον, καὶ τελῆν αὐτῷ πανηγυρικὸν μνημόσυνον. Τῆς ἐν αἰτήσεως αὐτῶν ταύτης, καὶ ἀξιώσεως συνοδικῶς ἐπικριθείσης, καὶ δικαίας ὄντως, καὶ εὐλόγῃ ἀναφανείσης, μετ' εὐμενείας ταύτην ἀπεδέξατο ἡ Μετριοτήτης ἡμῶν. Καὶ δὴ γράψασα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν Ἱερωπάτων Μητροπολιτῶν, καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν αὐτῆς Ἀδελφῶν, καὶ συλλειτουργῶν, ἐντέλλεται, καὶ ἐν Ἀγίῳ ἀποφαίνεται Πνεύματι, ἵνα ὁ Θεοφιλέστατος Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλνίας, καὶ Ζακύνθου Κύρ Τιμόθεος, καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τῷ Ἱερῷ Καταλόγῳ Πρεσβυτέρων τε καὶ Ἱερομονάχων Σύλλογος, καὶ ἅπας ὁ τῶν Ἀρχόντων, καὶ Ἀρχομένων περιώνυμος τῷ

Κυ-

Κυρίῳ λαός, ἔχωσι πληρεσάτην ἀδείαν συζητῆσαι πάντεσσι τῇ Ἐορτῇ ἐπισίον, καὶ μνήμην πανηγυρικὴν ἐκτελεῖν τῷ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἱεράρχῃ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τῷ Θαυματουργῷ ἐν τῇ ὁριζομένη εἰσήμεν ἡμέρᾳ αὐτοῦ, ἥτοι κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ Δεκεμβρίου Μηνός, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως, τῇ κατὰ τὴν Νῆσον τῶν Στροφαδῶν, ὅπου καὶ τὸ Ἱερόν αὐτοῦ Λείψανον, ταῖς Κανονικαῖς Ἀκολουθίαις, ἀδοντες καὶ ψάλλοντες τῷ Κυρίῳ εἰς δόξαν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, τῷ ἐπιβραβεύσαντος ἐκ τῷ πλοῦτος τῆς χρηστότητος αὐτοῦ τὸν ποιῶντον ἀτίμητον θησαυρόν, καὶ ταῖς ἐκτὸς ταύταις Νήσοις, περιγραφομένης ἐν μόναις ταύταις τῆς ἐπισίου Ἐορτῆς τῷ Ἀγίῳ, καὶ πανηγύρεως· ἐνθα καὶ ἡ Θεία ἐπέσκεφε χάρις, καὶ διατηρεῖται ἀπαρατήτως ἡ ἐπικυρεμένη αὐτῇ τῷ Ὁσῷ τελετὴ μέχρι τερμάτων αἰώνων, παρ' ὧδενοσ διασειομένη, ἡ κωλυομένη τὸ σύνολον. Ὅθεν εἰς ἐνδείξιν, καὶ ἀσφάλειαν τῆς τοιαύτης προτροπῆς, καὶ ἀδείας, ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον Πατριαρχικόν, καὶ Συνδικτικόν, πρεσβεπτικόν γράμμα, καὶ ἐπεδόθη πᾶσι αἰτησαμένοις.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ, αψγ'.

ΜΗΝΙ ΙΟΥΝΙΩ, ΗΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ.

✠ Γαβριὴλ ἐλάτω Θεῷ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ὁ Κασσαρείας Κυπριανός.

Ὁ Ἡρακλείας, καὶ Ῥαιδεσῶ Νεόφυτος.

Ὁ Κυζικῆς Κύριλλος.

Ὁ Νικομηδείας Παρθένιος.

Ὁ Χαλκηδόνος Κωνσάντιος.

Ὁ Θεσσαλονίκης Ἰγνατίος.

Ὁ Πρέσης Κύριλλος.

Ὁ Δέρκων Νικόδημος.

Ὁ Προικονήσε Θεόκλητος.

Ὁ Ἀγαθεπόλεως Ῥωμανός.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ ΙΖ'.

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος Πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Δεῦτε τῶν Πιστῶν, ἡ Ὁρθόδοξος χορεία, ὕμνους καὶ ᾠδὰς, ετοιμάζεσθαι ὑπὸν ἡμεῶν. Ἰδὲ γὰρ συγκαλεῖται ὁ κληρὸς Διονύσιος, πάντας τὴν πανέορτον ἡμέραν, ἐν ᾗ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, τὴν πανίερον μνήμην αὐτοῦ ἐπιτελεῖ, τερπνῶς ἐορτάζοντας.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, ἀκηλίδωτον ἐσώσω, ἐχθρῶν ῥυπαρῶν, μολυσμάτων Ἱεράρχα· ὁρμάς τε καὶ ἐνέδρας σὺ γενναίως κατέφλεξας, τότε κατὰ σὺ τὰς ἐρχομένας, Θεία δύναμι Παράκλητε. Ὅθεν αἶρεῖ σοι, τῶν Ὁρθοδόξων ἡ πληθὺς, νίκης λαμπρὰς τρόπαια.

Ὅντως τὸ σεπτὸν, καὶ πανέντιμόν σε σκῆνος, ὑπερθεῖν Τριάς, ἀφθαρσίας παραδόξως, σεφισρεῖ σεφῶν, Ἱεράρχα τρισμέγιστε. Δῶρον ὡς ὑπέρτιμον καὶ τῶτο, ἐπιδόθεν τῇ σῇ Πατρίδι, νόσων καὶ παθῶν, ἀπολυτρεῖται σαῖς θερμαῖς, πρὸς Θεὸν ἐντεύχεσι.

Δόξα. Ἦχος Πλ. δ'.

Τρυφᾶς, δόξαν, καὶ πλῆτον, καὶ πᾶσαν ἀλλὴν βιωτικὴν ἡδυσάνθειαν, σκύβαλα κατὰ Παῦλον ἐκ νεότητος σοφὴ ἡγησάμενος, καὶ τὸν χρῆσθαι τῷ Κυρίῳ ἐπάρας ζυγόν, εἰς ὕψος θείων ὁρεῶν σαυτὸν ἀνύψας δι' ἀσκήσεως. Ὅθεν ἡ τοῦ Πνεύματος ἐν σοὶ

σοὶ σκηνώσασα χάρις, πολλῶν θαυμάτων παραδόξων, καὶ ζῶν-
τα καὶ μετὰ πότμον, αὐτηγόν σε καθίστατο, πόθω τοῖς προσ-
ερχομένοις μετ' εὐλαβείας καὶ Πίστεως. Ὡν ἡμεῖς καθεκάστην
κοιῶτοί γερόμενοι, ἅσμασιν ευχαρίστοις τὸν σε θαυμασώσαντα
μεγαλύνομεν Κύριον, τὸν παρεχόμενον ἡμῖν τῇ ἐπαγρύπῃ σε
μεσιτείᾳ, λύσιν ψυχῆς παθῶν καὶ τοῦ σώματος, Πάτερ Διονύσιε.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Υποδεξάι Βηθλεὲμ τὴν τῷ Θεῷ Μητρόπολιν· φῶς γὰρ τὸ ἄδυ-
τον ἐπὶ σε γεννηθεῖσιν ἦκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν Οὐρά-
νῳ. Ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς. Μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ
τρισόκλειον δῶρον προσκομίσατε. Ποιμένες ἀγραυλῶντες, τὸν τρι-
σάγιον ὕμνον μελωδήσατε. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παντηγένην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'. Οἶκος τῷ εὐφραδᾷ.

Παιήγυρις παιδρὰ, πανεύσημος ἡμέρα· τὰ αὖθις σὺν τοῖς κά-
τω, ἐνδόξως ἐορτάζει, σὺ Πάτερ τὸ μνημόσυνον.

Στίχ. Τίμιος ἐναγλίον Κύριε ὁ θάνατος τῷ Ὅσις αὐτῷ.

Αῖματα καὶ ῥῥῶδες, ἡ Αἰγίνα φαλλέτω, σὺν Ζακυνθίῳ πόλει,
γαίραισιν ἐκ πόθου, τὸν Μέγαν Διονύσιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Σκίρτησον ὁ Χορὸς, Πατέρων Θεοφόρων, Μονῆς τῆς τῶν Στρο-
φᾶδων· καιρὸν κρότησον αἶνον· ἡμῶν τὸ κλέος ὕμνησον.

Δόξα. Ὁμοιον.

Πάντες σου τὸ σεπτὸν, περικυκλοῦντες σκῆνος, προσπίπτομεν
βοῶντες, σὺς ὕμνηταις ἐκ πάσης, κακίας ἀπολύτρωσον.

Καὶ νῦν.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, συμφώνως τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μάρικον,
ὕμνησωμεν ἀπαύτως, ἐξ ἧς ὁ Χριστὸς τίκεται.

Νῦν Ἀπόλυεις. Τὸ Τρισάγιον. τὸ, Πάτερ ἡμῶν.

Καὶ τὸ Τροπάριον: Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζῆτει τὸτο ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, τὸ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ἑλλομεν
Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε γενρὸν.

Θεῖον ἐκ νεότητος σαυτὸν, ἔρωτι περῶσας ἀπέπτως, εἰς ὕψος
Ἁγίε, ἀπαθείας ἀπάσαν ἐπαπασάμενος, Κόσμου δόξαν
χαμαΐζηλον. Σταυρὸν δὲ ἐπάρας, ζυγὸν τὸν σωτήριον χαίρων
ἐπέλεσας, βίον ἀμυθήτοις ἀγῶσι, κατὰ τοῦ ἀλάστορος. Ὅθεν
ἡ Τριάς μεγάλως σε ἐδόξασε.

Σκεῦος

Σκεῦος ἐκλογῆς σε προϊδὼν, Πάτερ ὁ ἐτάζων καρδίας, καὶ
βλέπων κρύφια, ἄξιον κατέστησεν Αἰγίτης Πρόεδρος. Ἦν
πανσόφως καθήρδευσας, διδάγμασι θείοις, ἕως οὗ ἐξουσίᾳ
καρπὸν τὸν πέπειρον, πάσης ἀρετῆς καὶ ἡσύχως, ἐκβιῶται θεί-
λων μετῆλθες, σὺς Πατρίδος ὄρεσιν ἀσκούμενος.

Λύεις ξειτροπῶς τῆς ἀράς, σῶς εὐχαῖς εἰς κόριν θυγαῖτο,
δέμας δεινῶς δεσμευθέν. Ρεῦμα δὲ πολυῤῥοον ποσὶν ἀβρό-
χοις ὡς πρὶν, Ἰσραὴλ μὲν διώδευσας. Καὶ ὄμβρος παμμάκαρ,
φεκάς σε ἔχ' ἡφατο εὐλαβημένα σε. Πλάτῃν ἰχθυόλῳ κακί-
σιν, θαύματι ἀπήλεγξας ξένῳ, ἀγρας παραδόξῃ Διονύσιε.

Θέλων Ἠγαμένῳ Δαυιδῷ, δυσπιστίᾳ πᾶσαν πισῶσαι φρικτῷ
θεάματι, τοῦτον μὲν ἐξέστησας θυτῶν ἐν μέσῳ φανείς,
λευκοφόρων ἰστάμενος, αὐτῷ εἰσιόντι, ἔδον τῷ πανσέπτου σου
τεμένεος Ἁγίε. Ὑμνοῖς λειτηργέντων σοι ὄθον, τρόμῳ συσχεθεῖς
ἁμολόγει, εἶναι σε Πιστὸν Θεῷ θεράποντα.

Πάλαι ὡς Ἠλίας ὑπές, Πάτερ Οὐρανόθεν κατάγεις καὶ δια-
λύεις ἀνχμόν, σῶμά σε τὸ πάντιμον λιτανεύοντων Πιστῶν.
Καὶ σεισμῷ προκατήγγειλας, φθέρῳ πικροτάτῃ, ἧς περ καὶ διέ-
σωσας τὴν τῶν Στροφᾶδων Μοιήν· ἥτις σε προστάτην εὐρύστα,
πάσης συμφορᾶς ἐκλυτρεται, σὺ τῇ μεσιτείᾳ Διονύσιε.

Υμνον παναρμόνιον ἰδὲ, ἡ τῶν σῶν πιστῶν ἀποχρῶσιν χορεία
φαλλέ σοι, μνήμη τῇ πανσέπτῳ σε· καὶ τῷ τεμένει τῷ σῷ,
Γερῶς προσιβάζεται, ψυχὴ καὶ καρδίᾳ, σοῦ τὸ θαυματόβρυτον
σκῆνος ἀσπᾶσασθαι. Ἦνπερ ἀβλαβῇ περιφρούρει, θλίψεως
παντοίας καὶ βλάβης, Πάτερ Διονύσιε πρεσβεΐαις σε.

Δόξα. Ἦχος Πλ. β'.

Σήμερον τέρπεται λαμπρῶς πανηγυρίζουσα Ζακύνθος, ἐν τῇ
Ἁγίᾳ σου μνήμῃ Διονύσιε Πάτερ· καὶ ἡ σεπτὴ ἀραιζέται
ἐκκλησίᾳ, πεποικιλμένη τοῖς σοῖς παραδόξοις τερατηγήμασι,
τοῖς ὡς ἐκ πηγῆς ἀκρωτέ κατ' ἐκάστην τοῖς εὐσεβέσιν ἐκχεόμε-
νοις ἐκ τοῦ πανσέπτου καὶ μάκαρος σκηνούς σου. Ὅπερ Πιστοὶ
λιτανεύοντες σήμερον, δοξολογίας προσφέροντες ἱκετεύομεν: Τῆς
τῆν σὴν εὐκλεῖ ἐορτάζεσθαι μνήμην, σπεύσας παρατείχισον τῇ
ἀοράτῳ σε ἐπιστάτῃ, ἐκ πάσης περιστάζων ἀνάγκης, καὶ τυχεῖν
ἀξιώσον τῶν πταισμάτων τῆς ἀφέσεως.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζε, ἡ ἀμνάς γὰρ ἦκει, ἔμβρυον φέρεσα Χρι-
στὸν. Φάτῃν δὲ ὑποδέχε, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλα-
γῃ πράξεως ἡμᾶς τῶς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλῶντες, μαρτυ-
ρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν. Καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ
λίβα.

λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθην Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός. Ὁν περ καὶ κύψασα, δελικῶς ἡ Μητήρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγατο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· πῶς ἐνσπάρῃς μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης; ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰσόδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ ἀσκήσια τὰ Ἀγία Νικολάου.

Εἰς τὴν Λιπὴν φάλλομεν Στίχ. Ἰδιόμελον. Ἦχος α'.

Τὸν καρτερὸν ἀδάμαντα, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, σήμερον κομπαίνει πανηγυρίζουσα· τὸν ὄντως κατὰ τὸν Ἰωβ γνωρίζομενον δίκαιον καὶ ἀληθινόν, ἀκακόν τε καὶ ἀμειπτον, καὶ παντὸς ἀπεχόμενον πράγματος ποιηρῶ· τὸν τῷ δυσμενὲς καταπαλαίσαντα πονηρὰς παρατάξεις, δολίως κατ' αὐτοῦ ἐπιφερομένης· τὸν θαυματόβρυτον φημι Διονύσιον, τὸν μέγιστον Ἱεράρχην, καὶ Μαθητὴν Χριστοῦ γεννητάτου. Οὐ ταῖς πρεσβείαις ψυχῆς παθῶν καὶ τῷ σώματος περισσώζομενοι, ὑμῖν αὐτὸν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ἦχος β'.

Κόσμον καὶ τὰ τῷ Κόσμῳ, ἐκ νεότητος Πάτερ ἀπαρνησάμενος, ἀρνήτω Κόσμῳ ἀρετῶν μεγίστων σεαυτὸν ἐπεκόσμησας. Ὅθεν ταῖς πῶν σῶν θαυμάτων βολίσιν, Ἡλίου δίκην ἀκτίνων, δαδευῶν ἡμᾶς ὡς φοῖνιξ μετὰ πότμον ἐξήνθησας, τὰς ἀπλέτω πόθῳ παναρμονίως ἐπικροτῶντάς σοι ὕμνους, καὶ τῷ σέ θαυμαστώσαντι Θεῷ, πολλῶ τῷ δέει ἀσιγήτως βοῶντας· Μέγας εἰ Κύριε, καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς Ἀγίοις σε, δόξα σοι.

Ἦχος γ'.

Σήμερον ἡ φωταυγὴς ἀνέτειλε μνήμη σου, Τρισμέγιστε Ἱεράρχα, φωτίζουσα τὰς πῶν Πιστῶν διανοίας ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν θαυμάτων σου. Ἐν ἡ τῷ πασιδέπτῳ σου συλαθροισθέντες τεμένει, καθικετεύομεν κράζοντες· Δύσον ταῖς σαῖς ἱεσίαις τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνυμνῶντων σε πόθῳ πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος Πλ. δ'.

Πνευματικὴν χορείαν, Πιστοὶ σήμερον συνηνώμεθα, τῇ πανευδόξῳ κοιμήσει τῷ Ποιμενάρχῃ Διονυσίῳ. Προσκαλεῖται γὰρ ἡμᾶς πρὸς τὸν ὕμνον ἡ τῷ Χριστῷ Ἐκκλησία, καὶ τὴν Προφητικὴν ἐπανακρῆει κυρίαν, τὸ Δαβιτικὸν μυσταγέσσα μελωδήμα. Νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων θεοπρεπῶς αἰνεσάτωσαν. Δεῦρο δὴ πᾶσα τάξις συμπανηγυρίζουσα συγχορεύσαι τῷ προφητικῷ μελωδήματι, ᾠσμασιν ἐπαξίως τὸν ἡμέτερον προσάψιν καὶ πιστὸν κηδεμόνα γεραίρουσα· ἡ νεότης τὸν παιδαγωγόν· τὸν νυμφαγωγόν αἱ Παρθένοι· τὴν βακτηρίαν ἡ πολιὰ· οἱ ἐν εὐθυμίαις τὸν χαλινόν, καὶ οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν παράκλησιν· οἱ

ἐν

ἐν θαλάσῃ τὴν ἐξυτάτην αἰτίληψιν· οἱ ὄρφανοὶ τὸν Πατέρα· οἱ πτωχοὶ τὸν φιλόπτοχον· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρὸν· οἱ ὑγιαίνοντες τῆς υγείας τὸν φύλακα· οἱ Ἱερεῖς τὸν Ποιμένα· τὸν ἐδουλόν οἱ Μονάζοντες· οἱ πάντες τοῖς πᾶσι τὸν πάντα γινόμενον. Καὶ τὸ πανσέβασον αὐτῷ σκῆνος περικυλάντες, συντετριμμένα καρδιά βοήσωμεν· Πανάγιε Διονύσιε πρόφθασον, ἐξελε ἡμᾶς χειρὸς τῆς τῷ ἀντικειμένης, παντοίας αἰετὶ περισσώζων ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ ἀνάγκης, πιστῶς τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Βιβλ. ἐπιμύζα.

Εἰς τὸν σίχ. σιχηρ. φροσόμεοι. Ἦχ. Πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Ἀρχιερεῦ τῷ Χριστῷ. Χαίροις Ζακύνθῳ τῷ περίβλεπτον καύχημα. Αἰγίνης χαῖρε τὸ κλέος, τῆς ἐκλογῆς Χριστοῦ, λογικῶν προβάτων Ποιμὴν ἀρίστη. Κανὼν Μοναζόντων τῆς ἀρετῆς καὶ ἐκτύπωμα. Στροφαδὰν χαῖρε, ὁ φερρὸς ὁ ἀκοίμητος. Χαίροις ἐνδοξεῖ Ἐκκλησίᾳ εὐπρέπεια. Κράτος τὸ ἀπροσμάχητον. Λιμὴν ὁ σωτήριος, Πιστὴ λαὸν σε τρισμάκαρ. Χαίροις δι' ἐκ τῷ σωζόμενοι, Τριάδα Ἀγίαν, μεγαλύνομεν ἀπαύτως τὴν σε δοξάσαν.

Στίχος. Οἱ Ἱερεῖς σε Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ Ἱεράτατος νῆς, ὄργανον Θεῖον, Ἐκκλησίας τὸ σύστημα, εὐφραῖνον, ἀρετὴν πᾶσαν, μελωδικῶς ὑπὸν. Πνεύματος Ἀγίου ἡ μυρίπνοος, καινὴ μυροθήκη, ἡ μύροις πάντας μυρίζουσα, ἐπερανίων χαρισμάτων μακάριε. Σκευὸς φάρμακα ἐπιφέρει σωτήρια, πίσει τοῖς προσιθίσιν σοι, Πατὴρ Διονύσιε, καὶ αἰτῶμενοι σε πόθῳ. Ὅθεν κατὰ ἱκετεύω σε· ψυχὴν μου ποικίλοις, μολυσμοῖς ἐκκακῶθεισαν σπένσας θεραπεύσον.

Στίχος. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Πάθῃ καδυποτάξας σαρκὸς, εἰσαίει πανύχῃ προσευχῇ καὶ τοῖς δάκρυσιν, εἰς γνόφον εἰσέδυς Πάτερ, τῆς ἀπαθείας σουτὸν, ἀρεταῖς παντοίας κοσμησάμενος. Ἐχθρὸς τὰς ἐνέδρας, τὰς προσβολὰς καὶ τὰς λαίλαπας, ἐνθάδε σθένει καρτερῶς τε κατέρραξας, βίον ἄσαρκον ἐν σαρκὶ μετερχόμενος. Ὅθεν ἐπαφθαρτίσας σου, φθορὰς τὸ πανάσπιλον, σῶμα Θεὸς Ἀρχεγόνος, πιστοῖς παρέσχες σωτήριον, παθῶν πολυτρόπων, ἱατῆρα καὶ προσάψιν ἀκαταμάχητον.

Δόξα. Ἦχος Πλ. β'.

Οτε σε τὴν πανάσπιλον μάκαρ ψυχὴν, ἀπέδωες εἰς τὰς χεῖρας τῷ Κτίστῃ σου, τότε τῇ πανεντίμῳ αὐδῇ τὰ τῶν Ἀγγέλων περιτρέχοντα πλήθῃ πρὸς ἀπαύτησιν ἐσπευδον· ὁ δὲ τῶν Μοναζόντων Χορὸς σὺν Ὁρθοδόξῳ τῇ ὁμηγύρει, τὸ πανάγιον περιεκύκλεον σε σκῆνος, ὕμνους ἐπιταφίως ἐξάδοντες. Διὸ καὶ περιδεῶς αὐτῷ ἀσπαζόμενοι, πικροῖς κατέβρεχον δάκρυσι, καὶ ῥήμασι χοροῖς ὁλο-

ὀλοφύροντες ἐπεβόων· Μὴ ἐγκαταλίπῃς τὰ τέκνα σου Ἄγιε· μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς ὀρφανὸς τῆς σῆς προσασίας· ἀλλ' ἐπίσκεπτε ἡμᾶς ὑψανόθεν, καταβάλλων αἰεὶ τὰς τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων πολεμίων ἐπιβελάς καὶ ἐπαναστάσεις τῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου. Σὲ γὰρ πρὸς αὐτὸν προβαλλόμεθα πρέσβυν, Πάτερ Διονύσιε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε, πόθεν ἦκεις; τίς ὁ τεκὼν σε; τίς καὶ ἡ μήτηρ σε; πῶς τὸν Κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλαις; πῶς ἐκ ἐφθάρης τὴν γυνῆν; Μεγάλων παραδόξων ἐπὶ σοὶ φρικτῶν Μυστηρίων, ἐπὶ γῆς τελευμένων, ὁρῶμεν Παναγία· καὶ προευντρέπιζομεν ἐπάξιόν σοι χρέος ἐκ τῆς γῆς τὸ σπήλαιον· καὶ Οὐρανὸν αἰτῶμεν παρασχεῖν τὴν ἀστέρα· καὶ Μάγοι δὲ προέρχονται ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς, εἰς δυσμὰς θεάσασθαι, τὴν βροτῶν Σωτηρίαν, ἀγκάλαις δαδουχούμενον.

Απολυτίκιον. Ἦχος α'. Τῆ λίδε σφραγισθέντος.

Νικολάε Γαβριηλοπέλε ἱερέως ποίημα.

Τῆς Ζακύνθου τὴν γένον καὶ Αἰγίνης τὸν Πρόεδρον, τὴν φερὲν Μοῆς τὸν Στροφάδων Διονύσιον ἅπαντες, τιμῶμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εὐληκρινῶς· Σαῖς λιταῖς τῆς τῆς σὴν μνήμην, ἐπιτελόντας σῶσον, καὶ βοῶντάς σοι· δόξα τῷ σέ δοξάσωντι Χριστῷ· δόξα τῷ σέ θαυμαστώσωντι· δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν πρέσβυν ἀκοίμην.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆ Γαβριήλ. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Θεὸς Κύριος. Τροπάριον τοῦ Ἀγίου δις. Καὶ Θεοτοκίον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σε Σωτήρ.

Επέλαμψεν ἰδοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἔαρ· ἐπέφανε Πιστοί, ὁ πιστὸς Ἱεράρχης, Πατὴρ Διονύσιος, Οὐρανόις χαρίσματος, ὡς Οὐρανίος, πεποικιλμένος Νυμφίος· νυμφευθεῖσαν γὰρ, Θεῆς αὐτῇ Ἐκκλησίαν, ἀγάξαν ἐλάμψεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Οκλίνας Οὐρανὸς, καὶ Παρθένη οἰκήσας, προέρχεται σαρκί, Βηθλεὲμ ἐν σπηλαίῳ, τεχθῆναι καθὼς γέγραπται, ὁραθῆναι τε νήπιος, ὁ τὰ νήπια, ζωογονῶν ἐν τῇ Μήτρει. Τοῦτω χαίροντες, νῦν ὑπαντήσωμεν πάντες, καρδίας εὐθύτητι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σκιρτᾷ πνευματικῶς, καὶ χορεύει τὸ πνεῦμα, λαὸς σε τῷ πιστῷ συνελθόντος ἐν ὕμνοις, αἰσίως ὀψιμῶσαι σε, καὶ σεπτῶς περιπτύξασθαι, σὲ τὸ πάντιμον, σῶμα Χριστῷ Ἱεράρχῃ, θαυματόβρυτον. Οὐ προσατεύων μὴ παύσῃ, πρὸς σέ καταφεύγοντος.

Δόξα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Αγάλλε ἡ Σιών, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζε. Ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἀμετρον, αὐτὰ συγκατέβασιν. Ὅν γὰρ τρέμουςι, τῶν Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, ὅπως τίκεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος φιλαδελφός.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Σήμερον τέρπεται Πόλις ἡ Ζακύνθος, κατατροφῶσά σε σῆκος τὸ πάντιμον, δῶρον ὑπέρτιμον αὐτῷ, εὐρύσσει ὡς Ἱεράρχα. Ἐκ σὲ γὰρ ἐκκέχυται αἰνῶς τὰ θαύματα, πίσει τοῖς προσέχουσιν ὀχλουμένοις παθήμασι δεινοῖς· ἡ γηθομένη κραυγάζει σοι· Χαῖρε Χριστὲ πιστὲ θεράπων.

Δόξα.

Σταυρὸν ἀράμενος ζυγὸν σωτήριον, χαίρων ἐπέφθασας δυσβάπτις ὄρεσιν· ὄγκον τῷ γένει καὶ κενῇ, δόξης τε ἀφίσταμενος, Πάτερ Διονύσιε, καὶ νεκρώσας τὸ σῶμα, πάθῃ κακῶν μασιν, ἐβίωσας ὡς ἄσαρκος. Διὸ καὶ Θεῆς δόξης τεύχικας, ὕμνοις Θεῷ αἰεὶ λατρεύων.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Χαρὰς πεπλήρωται, πάντα τὰ πέρατα· ἡ Θεοτόκος γὰρ γεννᾷ ἐπείγεται, τὸν Βασιλέα τῶ παντός. Ὁ θαύματος ἀνεμνεύε! ἄρχεται ὁ Ἀναρχος, καὶ σαρκῆται ὁ ἄσαρκος· σπήλαιον εἰσδέχεται, τὸν συνεχόντα ἅπαντα. Ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλε καὶ χόρευε, ἡ κτίσις Χριστὲ τὰ προεόρτια.

Οἱ Ἀναβαθμοί. τὸ α'. Ἀντίφωνον τῷ τετάρτῳ ἤχη. Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῷ Ὁσίῳ αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, τὸ, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Ο μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῷ Ἱεράρχῃ. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Τοῖς ἐκ πόθου τὴν φαιδρᾷ, μνήμην τιμῶσί σε Ἱεράρχα, ὁρμὰς δολερὰς, ἀποτειχίζων αἰεὶ, δολίᾳ πάρεσο.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτοκίας εἰς 5'.

Ζήτει εἰς τὴν Ἑορτήν τῷ Ἀγίῳ Νικολάῳ.

Καὶ τῷ Ἀγίῳ, εἰς ἡ. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Γεωργίῳ Ἱεροδιακόνῃ τῷ Συναγῶν. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρεψε.

Γεωργὸς καθάπερ νενηχὴς, Θεῆς γεωργήσας σε, ἀρεταῖς παντοίας τὴν ψυχὴν Ἄγιε, ἔτω νῦν γεωργήσον, ἐκετεύω σε, τὸ τῆς γλώττης με ἀμύσον, ὅπως ἐπαξίως, μέλψω σε τὰ ἔνδοξα τεύχια.

Εγκωμίων ἅπας ἀληθῶς, ὕμνος εὐδυνήσεται, σὲ εὐφημεῖν ἀγῶνας καὶ τὰ σκάμματα, ἀπερ ἐνηγώνισαι, ἐκ νεότητος καταξίαν ἀοίδιμε· ὅμως μοι πολυμῶντι σύγγιωθι, καὶ δέξαι με τὴν αἴτησιν.

Ως

Ως ἐχέφρων Κόσμου πᾶ τερπνὰ, ὡς ἐπιβλαβέσασα, καταφρονήσας χαίρων ἀνέπτέρωσας, ὅλην σου τὴν ἔφειν, καὶ διαφύειν πρὸς τὸ ὄντως ἀκρότατον, κάλλος ὀρεκτὸν πανάγιε, οὗ τὴν τρυφὰς γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Ρευστὴν φύσιν βρότειον ἡμῶν, δι' ἄφατον ἔλεος, Θεὸς ἀφθαρτίσων ἐκὼν κατέρχεται, Λόγος ὁ προὐάρχος, ἐκ Θεόπαιδος, σωματοποιησόμενος· ὃν περ ἐν βραχεὶ τικτόμενον, σπιθαλῇ κατοπτεύσομεν.

Ἐπεὶ Κανὼν, οὗ ἡ ἐκροστιχίς.

Αἰσχροῦ βίου με σῶσον τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Ἦχος α'. Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Ποίημα τοῦ αὐτοῦ.

Αγνὸν ψυχὴν με συντήρησον, παμμακάρ Διονύσιε σπεύδοντα, ἄγνοῖς σε αἰεῖσαι χεῖλεσιν, αἴγλη τῇ ἀπροσίτῳ ὡς παρεσῶς, Θείας φρικταρίας ζωθεῖσαν μολυσμοῖς ἀθέστοις λάμπρυνον.

Ιὸν προσκρῖσας ἀλάστορι, ἐμμέσαι σε καρδίᾳ ἐθέλοντι, τὸν ἱεὺ ἀπαθὴ τὴν σέσωκας, ὁρμῆς τῆς πῶν ρεόντων ὡς ρουεχῆς, ἀρετῇ καὶ πᾶσαν, γυμνασάμενος Θεῷ, δόξης τετύχηκας.

Σαρκοῦ δαλώσας τὸ φρόνημα, τῷ πνεύματι μετῴδεις ἱσαγγελλον, ζῶν ἐπὶ γῆς τρισμέγιστε, ἀγνεία καὶ ἀσκήσει ὡραϊθεὶς, σκευὸς ἀνεδείχθης, καὶ δοχεῖον καθαρὸν τῷ Θεῷ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Χρυσὸν καὶ σμύρναν καὶ λίβανον, οἱ Βασιλεῖς Περσῶν προσκομίζουσιν, Τῷ ἐκ Πατρὸς Ἀμήτορι, Ἀπάτορι δὲ πάλιν καὶ ἐκ Μητρὸς, Κόρης Παναμάμε, τικτομένῳ Βηθλεέμ Θεῷ βαλῆματι. Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται. Ὡδὴ γ'. Ἐξήνθησεν ἡ ἐρημος.

Γενναίως κατεπάλαισας, σοργὴν γεννητόρων τε, καὶ πᾶσαν ἄλγην εὐκλείαν· Σταυρὸν δ' ἄρας τὸν τῷ Κυρίῳ σε, πρὸς ταῖς ἐρήμης χαίρων ὑπομόλησας.

Ιχνὴ τῶν τῆς ἀσκήσεως, φεγγαβολοῖς λάμψεσι, τετραυγώπων· Ὁσίε, σέπῃ τρίβῳ ἐκμιμησάμενος, Ἀσκητῆς ἐπεφανῆς διαπρύσιος.

Ολος ἐν σοὶ ἐπέπνευσεν, ἦχος Θεῷ Πνεύματος, καὶ χαρισμάτων ἔδειξε, θείων ἐδόξον οἰκητήριον, καὶ πηγὴν ἱαμάτων ἀνεξάντητον.

Θεοτοκίον.

Τὸδεξαι τὸ σπῆλαιον, Μαριάμ τὴν Ἀχραντον, ἀποτεκεῖν γὰρ ἔρχεται, ἀπειρανδρως Χριστὸν τὸν Κύριον, μεστότειχον τῆς ἑχθρας λύσαι θέλοντα.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Ρῶσιν τοῖς ἐν πίστει, προσιοῦσιν ἐκχέεις πρεσβείαις ταῖς σαῖς, παθῶν ποικίλων δονεμένοις, τῷ σῷ Θεῷ τεμένει, ἔνθα σκῆνός σου τὸ πάντιμον, ἀπαρηγάξει θαυμάτων πηγὰς, ἀφθόως τοῖς χρήσιν.

Ο ἐν τοῖς Ὑψίστοις, Ποιμέναρχην Αἰγίνης προβάλλεται, φωτολαμπὴ ἐπὶ λυχνίας, σὲ Παμμακάρ ὡς λύχνον, ὁδὸν πρὸς ζῶν τὴν ἄγυσαν, ὑποδεικνύοντα πᾶσι ταῖς σαῖς, φωτιστικαῖς λάμψεσι.

Υψίκομον Πάτερ, καθωράθης ὡς δένδρον τοῖς σοῖς ὀχετοῖς, ἐπαρδευόμενον δακρύων, δαψιλῆς ἐπιφέρων, καρπὸς ξένων τεραστίων σου, εἰς σωτηρίαν παντοίων δεινῶν, τῶν Πιστῶς τιμῶντων σε.

Θεοτοκίον.

Βυθῷ περρινοθέντα, παγγενῇ τὴν Γενάρχην θανάτου ἁρᾶς, Ὑῖός ὁ Λόγος πεπποκότα, νῦν ἐπέστη ζωάσας, τῶν ὅλων εἰσέμενος. Παρθενικῆς ἐκ νηδύος ὃν Μαριάμ, ἀπειρανδρως τέχεται.

Καταβ. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων. ΚΑΘ. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Η ιεράς καὶ πανέντιμος μνήμη, πεποικιλμένη ποικιλίᾳ χαρίων, πάντας Πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνέτειλε ἰδοῦ· ἕς περ συνεισάγασα τῷ σῷ Θεῷ τεμένει, πίσει σοὶ παρίστανται ἐντροφῆσαι ποδῶντες, ἀεθλαῖς καρπὸς ὑπερφῶν, θαυμάτων θύγατρί Χριστὸς Διονύσιε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νῦν περαιῶνται Προφητῶν αἱ προρρήσεις· ἡ Θεοτοκος Μαριάμ γὰρ ἐπέστη, ἀποτεκεῖν βροτῶν τὴν ἀπολύτρωσιν. Ὑπερθευ προτρέχουσιν Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, δόξαν ἀναπέμπουσαι δι' ἡμᾶς τῷ τεχθέντι· καὶ Βασιλεῖς προέρχονται Περσῶν, αὐτῷ σὺν δώροις προσπέσαι γηθόμενοι.

Ὡδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένης.

Ικέσιον, ὕμνον δέχεσθαι λαῶν Πανάγιε, πίσει σοὶ προσάγοντος συντετριμμένῳ καὶ πνεύματι. Τῶν ἐν περισσῶς, παντὸς ἀπὴμόρα ὀλεθρίᾳ μηχανήματος.

Εγένεθαι μὲν, Ἀγελάρχης παμμακάρ πανάριστος, σὺ τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ τοῦ Μοναστηρίου, ἀγέλας τε, μανδρᾶν πρὸς οὐρανίον, ὀδηγησάμενος, τῇ παννύχῳ πολιτείᾳ σε.

Ρούμενος, καταδίκης θανάτου τὸν κτείναντα, ἀδελφόν σου φίλτατον σοὶ γεγυῖν καὶ ἑσώσας, συμπαθῶς ἀλάβητον. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεῖς, τὸν Ἀστέρα περσόθεν σκοπέμενοι, τυχεῖν ἔπερ σπεύδουσι, ταῖς ἡγεσίαις τὸν Ἀνακτα· ὃν Παρθένης τέχεται, ἀλόγων φάτην τε, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς σώσονται.

Ἄλλος. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Ιχνὸν ἐνδυσάμενος σοφῆ, Χριστὸς τῷ σῷ ἰχθύσαντος, ὡς χῶν γενναίως κατεπάτησας, τῆς εὐκηνάτης ζωῆς, δόξαν τὴν ἐπὶ κερὸν. Πᾶσαν ἡδονὰν καὶ πλεον, τῷ Κόσμῳ καταλιπὼν, δόξης οὐρανίᾳ μετέχνηκας.

Ο ῥμῳ προσωμῖσθης γαλήνῃ, καινὴν ἐπαπασάμενος, δόξαν Μοῦσῃ τῇ Θεομήτορι, Πατρίαν ἐπανελθὼν, εἰς γῆν παμμα-

μακάριστε, ἔινδα σου πὺν βίον ἐκτελέσας ἀγῶσιν ἀσκητικοῖς, πνεῦμά σου τῷ Κτίστῃ παρέδωκας.

Υἱεσιν αὐλῶν ἡ πληθὺς, ἱεραρχῶν ὁμήγυρις, ὁσίων ἅμα καὶ δικαίων τε, ἑόρτιον σὺν ἡμῖν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σὴ, αἰὼν συγκροτῶσιν ἱεράρχα, ὑμνεῖτες χαρμονικῶς, τὸν σὲ μεγαλύναντα Κύριον.

Μὴ στύγναζε ἔγκυον ὄρῶν, Κόρην πὺν μνηστευθεῖσά σοι, Μαριάμ Ἰωσήφ Δίκαιε· τὸ γὰρ αὐτῇ γεννηθεῖν, ἐξ Ἁγίου Πνεύματος. Τέξεται γὰρ τὸν πρὸ αἰῶνων, ἐλθόντα σῶσαι βροτῶν, γένος τυραννίδος ἀλάστορος.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

Ὡδὴ ε. Μεσίτης Θεῷ.

Διέβης σοφέ, θεῶν σθένει ἄνωθεν ῥῶθεις ἀληθῶς, ἀπροσκόπως ἀπασα, βίου τὴν σκοτόμαιναν καὶ εἰληφας, ἐν ταῖς Ἐπερανίοις, σκηναῖς φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ιδέ σοι λαμπρὰν, ἐκτελεῖται Ζακυνθὸς τὰ νῦν Ἑορπὴν, μνήμη τῇ πανσέπτῳ σε, τῷ σὲ θευμαστῶσαντι ἐκπέμπουσα, ἄσματα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι.

Αβρόχοις ποσὶ, σὺν ὁδίτῃ χεύματα ποτὲ ποταμοῦ, διέβης πολυῦρρα, λαὸς καθάπερ τὰ Ἰορδάνεια, πάλαι Ἰσραηλῆτις, Χριστὲ θεράπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Κοσμεῖδω ἡ γῆ, καὶ τὰ ὄρη ῥάνατε χαρὰς γλυκασμὸν, αὐθροπὸν σκιρτήσατε, βελῆς Πατρώας ἡκεῖ τὸ πλήρωμα· Χριστὸν γὰρ τὸν Σωτῆρα, τεκεῖν Παρθένος ἔρχεται.

Ἄλλος. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Εὐχῶν ἱερὸν δέμας Παμμάκαρ τῶν σῶν, δεσμευθεῖν ξενοτρόπως διέλυσας, ἀρὰς δεινῆς ἀλύτῳ τε δεσμῷ ἀφορισμοῦ. Ὄθεν τοῖς παρεστώσι, σιγᾶν ἐπὶ σὲ ζῶντος, ἐπετίξω τὸ θαῦμα, ἐκπληττομένοις Διονύσιε.

Σεισμοῦ τῇ Στροφάδων μεγίστην φθορὰν, πανενδόξω Μονῇ προκατήγγειλας, κατ' ὅναρ Διονύσιε πιστῷ σου μαθητῇ. Τὸν δὲ κατωλιθέναι, ὑψόθεν θαυμασίως, Μοναχὸν διεσώσω, σὲ ἀρρώδον ἐπικαλούμενον.

Ωδὰς παννυχίως ἐπάδει λαμπρῶς, γηθομένη σοι Πάτερ γεραίρῃσα, τῶν ξένων τερασίων σε ἑσμὸν ἡ σὴ Πατρίς. Ἦν φέρει πάσης βλάβης, ἀβλαβῇ σαῖς πρεσβείαις. Σὲ προβάλλεται πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Θεοτοκίον.

Σμικρὰ ἀξιώσας πτωχεῦσαι Θεός, αὐθροπίνην πτωχείαν δι' ἑλεος τεχνῶναι νῦν ἐπείγεται σπηλαίῳ δι' ἡμᾶς, Κόρης ἐξ ἀπειρανδρα, ὃν Ἀσὴρ παραδόξως, προμηνύει τῷ Κόσμῳ, φθορὰς θανάτου λυτρώσάμενος.

Καταβ. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Ὡδὴ

Ὡδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ολοφύπως Παμμάκαρ ἐνέμενος, Θεῷ τῷ Παντίαντικτι ἐχθρὸς συλησαί σὴ, ψυχῆς τὰς θείας ἑρωτας, πειρασμοῖς συνεχέσιν ἐκ ἰχθυόσημάτων ποικίλων πανάρισον, Ἰαζὸν σὲ εὐρομέν φερρὸν καὶ φύλλακα, ἐχθρῶν πάσης φαυλόπτης, ἀβλαβεῖς διασώζων Πανάγιε. Ὑπανόθεν ἰκέσιον δέσσειν, σῶν ὑμνιτῶν πρόσδεξαι, ἡμῖν καὶ φανήθι, ἐν ὅρα τελευτῆς ἡμῶν, δυσμενὲς τὰς ἐφόδους τροπούμενος.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν ἐστὶ τὸ τελούμενον, Κόρη ἀπειρόγαμε· Θεὸς δ' Ἄναρχος ἐκ σοῦ γὰρ ἀρχὴν δέχεται, μορφωθεὶς μορφήν δάλα δι' ἑλεος.

Ἄλλος. Σπλάγχχνων Ἰωανν.

Οντως τὴν φρικτὴν, Θεῷ καὶ ἀναίμακτον, ἀγῶς λογικὴν θυσίαν ἔδυσες, μετὰ σώματος, ἐπὶ γῆς βιοτεύσας ὡς ἄσαρκος. Ὄντως ὁλος τοῦ Θεοῦ ναὸς Πανάγιος, ὡφθης ὄργανον καὶ Πνεύματος, ἡχῶν πάσης, ἀρετῆς μελωδία.

Νεφας ζοφερῶ, τὸν νεν ἀπεκάθηνας, νεφώδη ποτὲ ἀμυγνοῦσά σε, Διονύσιε, Δαυὶλ συνεργεῖα ἀλάστορος, φανείς ἐκπύσης λάρνακος αὐτῷ θεῖα ναοῦ, εἶδον εἰσελθόντι Ἀγίε, θυτῶν μέσῳ, ὅμοις λειτουργῶν σοι.

Τάξεις νοεραὶ, ὁρῶσαι ἐξέστησαν, σὲ μάκαρ τὸ σὲ ἐναποκρύπτουσα, τὸν ὁμαίμονος, διακόντων ὀργὴν δραπετεύουσα, φοιτᾷ ὅνπερ ἔσωσας θανάτῳ τὸ πικροῦ, τούτου συμπαθῶς δεξάμενον, πεφευγῶτα ἐν σοὶ ἀγνοῦντά σε.

Θεοτοκίον.

Ηδὴ τῆς ἡμῶν, ἐκλάμψαι προέρχεται, Παρθένη Ἀγίης τῆς ἐξ ὁσφύος Δαυὶδ, ἡ ἀνάκλησις, σωτηρίας ὡς ὅμοτε Κύριος. Ἡχῶσωμεν ἐν ἄσματι καὶ ᾠσῳ· ὠδὰς· ὅμιον ἅπαντες κροτήσωμεν, γενεθλίοις, Χριστὲ Προεόριον.

Καταβ. Σπλάγχχνων Ἰωανν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθέτος σήμερον.

Εὐχαρίστοις ἄσμασι τῶν Ζακυνθίων ἡ Πόλις, αὐμνεῖν προτρέπεται πάντας Πιστὲς συγκαλῶσα, μέγιστον τὸν ἐν ἀνάγκαις θέρμον προσάπην, ρύστην δὲ πᾶν τοῖς κινδύνοις συνεχόμενων, καὶ γεραίρῃσα κραυγάζει· Τὸ κλέος χαῖρε Πιστῶν Διονύσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ταῖς πρὸς Θεὸν εὐδιαλλακτικαῖς πρεσβείαις σου, μὴ ἐπιλάθῃ Πιστὲ λαὸν σε Πανάγιε· ἀλλὰ τῇ ὀξυτάτῃ σε καὶ θερμῇ προσασίᾳ, ἴλαυν ἡμῖν γενέσθαι δυσώπει τὸν εὐσυμπάθην καὶ εὐμενέστατον Κύριον, ὅπως δι' αὐτῆς τῆς ἐπικειμένης καὶ ἐπερχομένης τῶν ἀοράτων, καὶ ὁρατῶν πολεμίων ἐπιβουλῆς καὶ κακώσεως περιστάσῃται ἡμᾶς, τὰς μετ' εὐμενείας σεμνυνομένους τῇ σὴ κραταῖα ἀντιλήψῃ, καὶ γεραίροίτας σε παννυμνίοις καὶ ψαλμοῖς ἐγκωμίοις, τὸ κλέος χαῖρε Πιστῶν Διονύσιε.

ΤΗ

Μνήμην ἐπιτελεῖμεν τῇ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίῳ.
τοῦ Νέου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ Ζακυνθίου.

Τρυφᾶς περικιδῶν φθαρτὰς κόσμους καὶ δόξαν,
Ἀφθάρτους κεκληρώσαι τὰς οὐρανίους.

Αξιοδάκρυτος εἶναι ἡ πλαῖν, εἰς τὴν ὁποίαν πλαῖνται ὁ δυσυχὴς ἀνθρώπος, ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τὴν πρώτῃν τῇ δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὴν θάνατον καὶ φθοράν, διωγμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν πατρίδα, καὶ ἐπίγειον μακαριότητα, εἰς τὴν κοιλάδα τέπν τῇ κλαυθμῶνος, δηλονότι εἰς τῇ ψευδῆ καὶ προσκαίρει κόσμους ταῖς ἀθλιότητες. Δὲν κλαίει τοιαύτην ἐξορίαν δυσυχεσάντην, ἀλλὰ προσηλωμένος εἰς τῇ κόσμους τὸ μάταιον, ἀλησμόνησε τελείως ταῖς πρώταις τιμαῖς τῇ καὶ ἀγαθῇ, καὶ αἰσῶν νὰ μὴν εἶχε νῦν, δὲν ψυχῇ ὁλότελα πέποιον χαῖμόν, ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῇ ἐξορίας τὴν δυσυχίαν καὶ βάσανα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶν ἀφίνει νὰ σέρνεται εἰς τὰς ὀρέξεις τῇ ἰδίας τῇ ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη, πόσον ὅπου καὶ τὴν Προφητικὴν φωνὴν, „ Παρασυμβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιωθῇ αὐτοῖς “. Δὲν ἐματαιώθη ὅμως εἰς τοιαύτην δυστυχισμένην πλαῖν ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν ἑορταζόμενος Ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμασὸς ἔπος λέγω Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ ἐκ νεαρᾶς τῇ ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ διηλαθὴ τῇ ζωῇ τὰ προοίμια, ἔφθασε καὶ ἐκατέλαβε τὴν ἐλευσίνην ἀφροσύνην τῇ ἀνθρωπίνῃ γένει, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῇ κοσμικῶν ἡδονῶν. Ταῖς ὁποῖαις καταφρονῶντας μὲ γενναϊότητα, ἠθέλησε νὰ μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῇ, πλῆτον, δόξαν, καὶ ἀνάπαυσιν, ὅπῃ τῇ ἐτάζεν ὁ κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τῇ γένει τῇ· καὶ ἔτσι ἐλαφρὸς ἀπὸ τόσα βάρη, ἐπέρωσει εἰς μοναχὴν τὴν δέλευσιν τῇ Θεῷ, τὸν νῦν, τὴν ἔφειν, καὶ τὸν ἔρωτα τῇ ψυχῇ τῇ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ μὲ τέτοιον τρόπον τὴν ἀρχαίαν τῇ δόξαν, τὴν ἀθανασίαν, καὶ θείαν τρυφὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέπεσε μὲ τὴν προπάτορά μας Ἀδὰμ. Καὶ ἀγκαλὰ νὰ τῇ ἀσκηθῇ ἀπὸ τῇ τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρῶς τῇ ἀνθρώπῃ ἰσχυρώτατος πόλεμος, ἀπὸ τὴν Σάρκα λέγω, τὸν Κόσμον, καὶ τὸν Διάβολον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην τῇ, αὐτὸς μ' ὅλον τὸ ἀνδρείδῃ, καὶ ἀγωνίσῃ κατ' αὐτὸν πόσον, ὅπῃ τέλος πάντων ἔδειξεν ἀνωφελεῖς καὶ νεκρᾶς ὅλας τὰς πολέμικας ἐνέδρας καὶ ἐπαυασάσεις, ὅπῃ κατ' ἐκείνην ἐσῆκωναν ἐναντίον τῇ. Ὅθεν καὶ ὁ πανάγαθος Κύριος τὸν ἐδόξασε θαυμασίως καὶ ζῶντα, καὶ μετὰ θάνατον, χαρίζωντάς τῇ τὴν ἀτελεύτητον αὐτῇ δόξαν καὶ μακαριότητα, ἀφθαρτίζων προσέτι καὶ τὸ πανέντιμον αὐτῇ

αὐτῇ σῶμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνεργῶνται ἀκατάπαυστα εἰς τὰς μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως ἐπικαλεμένους αὐτὸν, ἐξαίτια τερατηγῆματα· τὰ ὁποῖα νὰ διηγηθῇ τινὰς ὅλα καταλεπτῶς, εἶναι ἀδύνατον· ὅμως διὰ δόξαν τῇ Ἱεράρχῃ μας καὶ προσάτε Διονυσίῳ, καὶ διὰ τὴν κοινὴν ἀφέλειαν, θέλω εἰπῇ ὅσα εἶναι τῇ δυνάμεώς μου, καὶ ἀπέσατε.

Γεννᾶται ὁ θαυμασιὸς ἔπος Ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον Ζακυνθον, ἀπὸ τῇ εὐγενεσέρας, πλεσιωτέρας, καὶ ἐνδοξότερας ἀρχοντας τῇ αὐτῇ πόλεως. Ὁ πατὴρ τῇ Μώκιος ὠνομάζετο τῇ γένει Σηκῆρος, καὶ ἡ μήτηρ τῇ Παυλίνα, ἀπὸ τὸ ἐκλαμπρότατον γένος τῇ Βαλβίων, Ἀρχόντων τῇ γαληνοτάτης Ἀριστοκρατίας τῇ Ἑνετιῶν. Εὐθὺς ὅπῃ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τῇ γονεῖς τῇ εἰς Θεοσεβείας καὶ σοφῇ διδασκαλίας, ἀπὸ τῇ ὁποῖας διδασκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλά καὶ θεάρεστα ἔθνη, ὡς εὐφυῆς ὅπῃ ἦτον εἰς τὸν νῦν, ἔμαθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν διάστημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τῇ φωτίσῃ τὴν διάνοιαν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλαῖν τῇ κόσμους, τῇ προσκαίρει βίῃ τὴν ματαιότητα, καὶ τῇ ψυχῇ τὴν ἀθανασίαν. Καὶ ἐπειδὴ νὰ ἐπρόκειτο καθημερινὰ εἰς πράξεις ἐναρέτης καὶ Θεοσεβείαν, ἔκρινε μὲ τὸν αὐτὸν τῇ νὰ γένῃ στρατιώτης τῇ ἐπουρανίῃ Βασιλείῃ Θεῷ, κατὰ πλῆριν μὲ τὴν θάρρακα τῇ ἀκραφνῇ Πίστεως, καὶ τὴν πανοπλίαν τῇ θεαρέτων τῇ ἔργων, διὰ νὰ δυνηθῇ, νικῶντας τῇ τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρῶς, νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῇ τροπαιῆχος τὸν ἀμαρτανινὸν τῇ δόξης σέφανον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κοσμικῇ φροντίδῃ, καὶ ὁ πολυτάραχος θόρυβος τῇ βιωτικῇ πραγμάτων τῇ ἐμποδίζασι τὸν ἔσπον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν Θεοφιλῇ σκοπὸν, καὶ ἐνθεον ἔρωτα, ἀποφάσισε νὰ μακρύνῃ ἀπὸ ταῖς σύγχυσεσ, καὶ παραχαῖς τῇ κόσμους, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀτάραχα νὰ φαντασθῇ τὰ οὐρανία, καὶ νὰ λατρεύσῃ ὁλοψύχως τὸν Ποιητὴν τῇ καὶ Σωτῆρα Θεόν. Λογιάζωντας λοιπὸν, καὶ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπολαύσιν τῇ παρέσσης ζωῇ γενναίως ἐκαταφρόνησε, γονέων ἀγάπην, πλῆτες ὄγκον, γένους περιφανείαν, ἀξιομάταν τιμᾶς καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν καὶ ἡδυνάθειαν, καὶ φεύγωντας ἀπὸ τὴν πατρίδα τῇ ὡς αἰτὸς ὑπόπτερος, ἔδραμεν ὡς εἰς καλιὰ ψυχοσώτηριον, εἰς τὴν Στροφάδων Βασιλικὴν Μονὴν κεκλήνην κατέναντι τῇ Ζακύνθῃ πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῇ ἕως μίλια τεσσαράκοντα· καὶ φθάνωντας ἐκεῖ γεμάτος ἀπὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην, ἀφόντις ἐκαμὲ τὴν διατεταγμένην δοκιμὴν καὶ τῇ κανόνας τῇ Μοναδικῇ διαταγῇ, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν Ἁγέμενον τῇ Μονῇ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα, καὶ ἐτελειώθη Καλόγηρος. Ἀγκαλὰ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅμως ὑπερέβαινε εἰς ταῖς ἀρεταῖς καὶ τῇ πλέσιν γέροντας καὶ ἐναρέτης Πατέρα τῇ σεβασμίας

σμίαις ἐκείνης Μοῦνης. Ἀρξάντα τὸ περισσώτερον τῆς νυκτὸς, τὸν ὅποιον καιρὸν ἐξοδίαζεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πνευματικῶν βιβλίων, καὶ εἰς ὕμνους καὶ δοξολογίας πρὸς Θεόν. Τῆς σαρκὸς τὰς ἐμπαθεῖς ὀρεῖς ἐχαλιναγωγῶν, καὶ ἐκαταδάμαζε με πολυμέρες νηστείας· καὶ σοχαζόμενος τὴν ἐτιδιωκτικὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶκα τὸν δαίμονα τῆς υπερφαιίας με ἄκραν ταπεινώσιν· καὶ μὴ ὅλον ὅπερ ἀπὸ ἑκλαμπρον ἐκατόχρητο γένος, ἐκρίεν ὁμῶς τὸν ἑαυτὸν τε εὐτελέστερον ἀπὸ ὅλων καὶ ἀνάξιώτερον. Διὰ τὰ ὅποια καὶ οἱ Πατέρες ὅλοι τῆς Μοῦνης τὸν εἶχαν ὡς κανὼνα τῶν ἀρετῶν, καὶ εἰκόνα τῆς ὁσιότητος, καὶ ἔπαχε καθ' ἑνὸς ἀπ' αὐτῶν τὰ τὸν μιμνῆται, ὅσον τὸ καὶ δύναμιν. Δοκιμαθεὶς ἀπὸ τῆς Προεσώτας ἀνεβιβάθη καὶ βαθμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης, διὰ τὰ προσφέρει ἱλαστήριος εὐχὰς καὶ αἰμαίνων θυσίας πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ὁ πάλαι Μετχισεδέκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ἐπιθυμῶντας μετὰ ταῦτα τὰ προσκυνήσῃ τὰς ἀγίας τόπας τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔκριμε με δέλημα τῆς ἀδελφότητος τὰ περάσῃ εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, ἦγον εἰς τὰ Δωδεκανήσια, διὰ τὰ εὐρὴ με εὐκολίαν ἐκεῖ καίεντα πλοῖον, τὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τὰς ῥηθέντας ἀγίας τόπας, κατὰ τὴν ἔφεσιν τῆς καρδίας τῆς· ὅθεν περιερχόμενος τὰς νήσους ἐκείνας, καὶ ζητῶντας εὐκαιρίαν πλοῖου, διὰ τὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς, ἀπέρασε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ καὶ τὴν τάξιν τῆς ἱερατικῆς πολιτείας ἠθέλησε τὰ προσκυνήσῃ τὴν Μητροπολίτην τῆς τύπῃ, ὁ ὅποιος ἐχῶντας ἀκνήσῃ τὴν καλὴν φήμην τῆς Διογυσίας, τὸν ἐπαρακίνησε πολλὰ τὰ λαβῆ τὴν ἐπιστάσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ὅπερ ἦτον τότε χηρεύουσα. Αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινὸς φρων καὶ μέτριος, ἐπροφασίζετο λέγωντας, πῶς δὲν ἦτον ἄξιος τιθεῖται ἐπιχειρήματος, τὰ δεχθῇ τὴν φροντίδα ψυχῶν ἐπάνω τῆς. Ἀλλ' ὁ σοφὸς καὶ συνετὸς Μητροπολίτης, ὅπερ δι' ἀκοῆς εἶχε τὰς ἀρεταῖς τῆς Διογυσίας, καὶ ἀπὸ τοῦ σεμνοπρεπέος τῆς εἶδος ἐβουλόγετο εἰς τὴν ἀψευδῇ φήμην, ὅπερ τὸν εἶχε προκεκυρχυμένον, τὸν ἐβίασε πόσον, ὅπερ τὸν ἔκαμε καὶ ἐσυγκατέβη, διὰ τὰ μὴ φαῖν παρήκοος εἰς τὰ τῆς Ἀρχιερέως προστάγματα. Τότε ἀναφύωντας δι' ἐπιστολικὰ γράμματος, καὶ φανεραίνοντας εἰς τὸν Κλήρον καὶ λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ ἀνωθεν Ἀθηνῶν Πρόεδρος τὴν ἀξιοῦντα τιθεῖται ὑποκειμένα, καὶ πῶς βιάως τὸν ἔκαμε με πολλὰς παρακάλους καὶ πνευματικαῖς παρακινήσεις, καὶ ἐνευσε τὰ δεχθῇ τὴν αὐτῶν ἐπιστάσιν, ὅλοι ὁμογνώμονες με κοινὴν ψῆφον τὸν ἔκλεξαν διὰ Ποιμένα τῆς καὶ Διδάσκαλον, δοξαζόντες καὶ εὐχαριστῶντες τὸν Θεόν, ὅπερ τῆς ἐπρονοήθη, πέμπωντάς τας διὰ κυβερνητὴν, καὶ ὁδηγόν, ποῖτον αὐτὰ θεοσεβῆτε καὶ ἅγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν καὶ τὴν τάξιν, με ἔκδοσιν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν Μητροπολίτην, Αἰγίνης Ἀρχιεπίσκοπος. Πόσον χαρὰ τὰ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τῶς Αἰγινητάς, κάθ' ἑστεβῆς ὡς τὸ λα-

γιασῇ. Ἐμπιστευθεὶς ποιητοτρόπως τὴν ἐπιστάσιν τῆς λογικῆς ἐκείνης Ποιμνίας, δὲν ἔπαυε καθημερινὰ τὰ τὸ διδάσκει με τῆς θεσίας, με ἱερὰς λόγους, καὶ με ψυχωφελῆ παραδείγματα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχῶς τὸν ἐκίρυντε, καὶ ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, ἔσυνεν ὅλους πρὸς τὰ λόγους, διὰ τὰ ἀκίεσι τὰ μελίρρυτά τῃ, καὶ θεόσοφα λόγια, ἥτερα ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως ἐφοβήθη, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπερ εἰς πόσον τὸν ὕψωσε, τὸν κλημνίσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κεινοδοξίας, ἐμελέτῃ τὰ καμὴ τῆς θρόνου παραίτησιν. Ὁθεν ἀφίναντας διάδοχον ἄξιον εἰς τὸν θρόνον τῆς, ἐποιμάδῃ τὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὴν ποθητὴν τῆς πατρίδα, τὴν Ζακύνθον. Τότε εὐλογῶντας τὸ ποίμνιόν τῃ, καὶ παρακαλῶντας τὸν Κύριον τὰ τὸ διαφυλάττει ἀβλαβῶς ἀπὸ ὁράτης, καὶ ἀοράτης ἐχθρῶς, καὶ τὰ τῆς χαρίσῃ ὅσα τὰ καταθύμια, ἀφῆκεν εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν υπέρμετρον. Φθαλῶντας εἰς τὴν ἡγαπημένην τῆς πατρίδα, ἐπίσημος διὰ τῆς Ἀρχιερατικῆς χαρακτῆρος, ἀνεκδιήγουν τὴν χαρὰν ἔλαβαν ὅλοι οἱ συμπατριῶταί τῃ, σέβοντες τὸν αἰς νοῦν Ἡλίον τῆς ἀγιωσύνης, διὰ τὴν εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνον χηρεύουσα ἦτον ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τὰς ἀφ' ἧς. Ἐτάχθη ὁ Ἀρχιερεὺς Διονύσιος με γράμμα Πατριαρχικόν τὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς, ὥς τὰ γένῃ ἰεὺς ψῆφος, ὡς καὶ ἐγένετο, πατριαρχεύοντας τότε τῆς αἰοδίας Πατριάρχῃς Ἱερεμίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὄχι με ὀρεξίν τῃ, ἀλλὰ διὰ εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν τῃ, ὅπερ πόσον τὸν ἐπαρακάλεσαν, καὶ διὰ τὰ δεχθῇ εὐπειθῆς εἰς τὸ Πατριαρχικόν πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιν τῆς ἀνωθεν Ἐπαρχίας· εὐθύς ὅπερ ἔγινε ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησε πλέον τὰ διαμείνῃ συναναστερόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν εἶχε τὴν ἀδειαν τὰ συνειρρίσκειται νομῶς με τὸν Ποιητὴν τῆς Θεοῦ, καὶ τὴν λεπτότην τὴν γὰρ τῆς πνευματικῆς μελέτης, καὶ Θεϊκὴν κατανόησιν. Ἐχῶντας ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτηδεῖον ἐποιμασμένον, διὰ τὰ ἡσυχάσῃ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκειται οἰκοδομῆνον τὸ περιβόητον Μοναστήριον τῆς Ἱπεραγίας Θεοτόκου, ἐπονομαζομένης Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν Ζακύνθου μίλια χεῖδὸν εἰκοσι, κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. Τῆτο τὸ εὐαγὲς Μοναστήριον ἐξασιάζεται ὡς κτιστικὸν δίκαιον (ἦγον ἱὲς πατρονάς καὶ τὴν τῆς Λατίνων φωνὴν) ἀπὸ τὴν γαλινοτάτην Αὐθεντίαν τῆς Ἐνεργίᾳ, ἀπὸ τὴν ὅποιαν τὸ εἶχε λαβῆ πρὸ καιρῶ ὁ Διονύσιος διὰ κατωκίαν τῆς ἡσυχαστικῆς. Ὡς καθὰς ἀνέβη με τὸ κορμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψίστα ὄρη ἐκεῖνα, τέτοιας λογῆς ὕψωσε καὶ τὸν γὰρ ὅλους διόλῃ εἰς τὰ οὐράνια. Δὲν ἐφωτίζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκριτον κάλλος τῆς Τριτηλίας

Θεότιμος· κ' ὅσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν τε μὲ ταῖς νοεραῖς θεωρίαις, ὥστε ἡμπορῶ χεῖρον νὰ εἰπῶ, πῶς ἔγινεν ὁλος οὐράνιος. Ἀφίγω νὰ διηγήμαι τὰς παθοκότους νηστείας, τὰς νυχθημέρας προσευχάς, τὰς χαλεπὰς καὶ σωματοτιμωρηνικάς χαμευνίας (διὰ τὴν ἔχωντας τὴν κλίνην τε κατεσκευασμένην μὲ πέτραις ἀγκυλωταῖς, κ' εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔστεργεν, ὅτι κινεῖς ἀπὸ τῆς ὑπηρετίας τε νὰ ἐμπαιγῇ εἰς τὸ κελλεῖόν τε, διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ μόνος κ' μόνος τὴν κλίνην τε ἐκυβέριε). δὲν λέγω τὴν ἀσχόλασιν ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βρύσις ἀένναος, ὅπῃ ἐπότιζε δαφιλῶς τὰς διψασμένους πένιτας, ἔχωντας συγῆθειαν καθ' ἕνα χρόνον πρὸς τὸ Ἅγιον Πάχος τῆς λαμπροφώρας τῆς Κυρίης Ἀϊσάσσεως, νὰ πέμπῃ μίαν μεγάλην βάρκαν τῆς Μοασήρας εἰς τὴν χώραν, φορτωμένην ἀπὸ σιτάρι, ὅσπρια, ἀρνία, ἐρίφια, κ' ἄλλα βρώσιμα μὲ Καλογήρας τῆς Μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζων εἰς πτωχοὺς κρυφίως κ' τὴν παραγγελίαν τε· σιωπῶντας λοιπὰς τε ἀρετὰς, μὲ ταῖς ὁποίαις ὅλαις ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος. Ὅντως Ἄγγελος σαρκοφόρος, κ' αὐθραπος ἀγγελόφρων κ' ἀληθεῖαν ἐγνωρίζετο. Ἐνδεῖται καθημερινὰ διδάσκωντας τὰς Πατέρας τῆς Μονῆς ὅχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερον μὲ τὸ καλὸν τε παράδειγμα, ὅπῃ εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς κ' πρακτικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει κ' ἡ γραφὴ λέγουσα, „ποιεῖν τε κ' διδάσκειν“· τὰς ἐπαρακίνει νὰ φυλάττῃν ἀπαρμυλῶντας ταῖς τάξαις, κ' ἡθὴ τῆς Μοναδικῆς πολιτείας, κ' νὰ μὴ τολμήσῃ ποτε νὰ παρέβῃ καμμίαν ἀπὸ ταῖς ὑπόχρεσε, ὅπῃ ἔκαμαν, ὅποταν τὸ Ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν χῆμα. Ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῆς ἀρετῆς, ὅπῃ τὸν ἐσόλιζαν, πλέον ἀπ' ἄλλαις ἐλαμπεν ἡ Θεώνυμος ἐκείνη, ὅπῃ ρίζα κ' θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὁμαζέται, ἡ κ' Θεὸν, λέγω, πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ἡ ὁποία ὅσον ἦτον ριζωμένη εἰς τὴν καρδίαν τε, ὅπῃ ὑπερέβη κ' αὐτὴς τὰς ὁρας τῆς φύσεως. Καὶ ἀκούσατε, παρακαλῶ σας, μὲ προσοχὴν κ' εὐλάβειαν νὰ θαυμάσετε. Κάποιος αὐθραπος ξένος, παντολμος κ' αὐθάδης, μὲ χερί παμμίαρον ἀποκότισε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον κ' ἡγαπημένον ἀδελφὸν τῆς Ἀγίης, ὑποκείμενον ἀξιώτατον, κ' περιβλεπτον τῆς πατρὶδος Ἀρχόντου. Τέτος ἀφόντις ἐπραξέ τοιαύτην μαιφονίαν, φοβόμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τῶν φονευθέντος, ἔφευγε, διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν τε, εἰς τόπας ἐρήμους καὶ ἀβάτας. Τέλος παύτων (δὲν ἔξεύρω, ἡ κ' τύχην, ἡ κατ' οἰκονομίαν μᾶλλον Θεϊκὴν, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ μεγάλη κ' παράδοχος ἀρετὴ τῆς Ἀγίης) ἐξέπεσεν εἰς τὸ προειρημένον Μοασήριον τῆς Θεοτόκης Ἀναφωνητρίας, ἐκεῖ ὅπῃ ὁ Ἅγιος ἡμετέρος· καὶ μὴν ἔξεύρωτας, πῶς ὁ Ἠγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τῆ

φονευθέντος, ὁλος ἔντρομος, κ' ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισαπεθαμένος, μὲ δάκρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τὰ πόδια τῆς Ἀγίης, κ' τὸν παρακαλεῖ νὰ ἡθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυφον. Βλέπωντάς τον ὁ Ἅγιος τέτοιαις λογῆς τρομασμένον, τὸν ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὸ αἷτιον τοιαύτου φόβου· κ' ἀκέωντας παρ' αὐτῆς, πῶς ἔφευγεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς Ἀρχόντου, ὅπῃ ἐπήγαιναν ξετρέχοντες νὰ τὸν εὕρην, κ' θανατώσεν, διὰ τὴν εἶχε φονεύσῃ ἕνα ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος, ὀνομαζόμενον Κωνσταντῖνον. Ἀφίγω ἐδῶ τὴν κατ' ἕνα ἀπὸ τὴν Αὐθεντίαν σας, ἀκροαταί, νὰ λογιᾶσθαι πόσον πόνον νὰ ἐργόκηκεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν κ' ψύσιν εἰς τέτοιον θλιβερόν κ' πικρότατον μῆνυμα, μὴν ἔχωντας μάλιστα ἄλλον Ἀδελφόν. Ἀλλὰ ξεν ἡ ὁψις τῆς προσώπευσε, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θολεραῖς βρύσεως εὐδὺς ἀπὸ τὰ ὀμμάτια τε ἔδραμαν, κ' μὲ βαδύτατον σεναγμὸν εἶπεν: ὦ αὐθραπε, κ' τί σ' ἐπταίσειν ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ἀρχοντας, κ' τὸν ἐθανάτωσε ἄδικα; Ἐδῶ ὡς αὐθραπος ἐβιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμώντας τὴν Θεϊκὴν ἐντολήν, ὅπῃ προστάζει νὰ ἀγαθοποιῶμεν τὰς κακοποιούντας, ὅχι μόνον δὲν ἐκακοποίησεν ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας κ' παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμήμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνέξικακίαν τῆς Δεσποτίας μας Χριστῆ, ὅπῃ διὰ τῆς ἰδίας τῆς σταυρωτῆς ἐπαρακάλει τὸν ἀνάρχον τε Πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκεῖνον, κ' μὲ παρηγορητικὰ λόγια θαρρύνωντάς τον, τὸν ἔκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, φιλεύωντάς τον μὲ πάσαν φιλοφροσύνην κ' σπλαγχνος, ὥσταν νὰ ἦτον ὅχι ἐχθρὸς, ἀλλὰ εὐεργέτης τε.

Εἰς ἀλίγης ὥρας διάστημα, ἰδὲ κ' φθάνει πολλοὶ ἀπὸ τῆς συγγενῶν τῆς Ἀγίης δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, κ' ἀπὸ τὴν ἀμετρον λύπην χεῖρον μισαποθαμένοι, συνβροφισμένοι μὲ πλῆθος ἀνθρώπων κακοποιημένων· τὰς ὁποίας βλέπωντας ὁ Ἅγιος ὑπεκρίθη πῶς δὲν ἔξευρε τίποτε, μόνον τὰς ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὴν αἰτίαν τῆς ἐρχομῆς, κ' τῆς πολλῆς αὐτῆς θλίψεως. Αὐτοὶ μὲ πολλῶν δακρύων τῶν ἐφανέρωσαν τὴν ἐλπεινὴν ἐκείνην ἑαγωδίαν κ' φόνον τῆς Ἀδελφῆς τε, ἐρωτῶντας τον ἀκόμῃ, αὐ εἶδε νὰ ἐπέραςεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονέας, τὸν ὁποῖον ἐπήγαιναν κυρεύοντες, διὰ νὰ τὸν πάρῃ τὴν ζωὴν, ὡς καθὼς κ' ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν τὸν ἡγαπημένον τε ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον ἐσέρησεν. Ἐκλαυσεν ὁ Ἅγιος, ἐθρήνησεν ὅμῃ μὲ τὰς συγγενεῖς τε τὰ ἀδελφῆς τε τὸν θάνατον, καὶ διὰ νὰ τὰς κάμῃ νὰ μισεύσῃν ἀπ' ἐκεῖ τὸ γλιγορώτερον, διὰ νὰ εὕρῃ ἄδειαν νὰ γλυτώσῃ τὸν ἐλπεινὸν ἐκεῖνον φονέα, ὅπῃ εἶχε κρυμμένον, τὰς εὐχαλὲν ἐπεῖθεν μὲ συμβουλευτικὰ λόγια, σέλωντάς τας τάχα πρὸς ἀκριβὴ ἐξέτασιν τῶν φονέων· ὅθεν κ' ἐπέτυχε τῆς γνώμης τῆς· διὰ τὴν παρευθὺς ὅπῃ ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς τε, νηδεύοντάς τον (μὲ τὸ νὰ τὰς φανερώσῃ, πῶς ἦτον Ἀδελφός

Φὸς τὸ φορευθέντος ὑπ' αὐτῶ), καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύωντάς τοι, τὸν ἐδιώρθωσε, συγχωρῶντάς τε τὸ ἀμάρτημα, καὶ τότε συιτροφιάζωντάς τιν ἐως εἰς τὴν αἰγιαλὸν, ὅπῃ ἦτον σιμᾶ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μοναστηρίου, καὶ δίδωντάς τε πρὸς χρείαν διὰ τὴν ζωοτροφίαν τε, καὶ ταξίδι εἰς ἄλλην χώραν, διὰ τὴν γλυτώσῃ τὴν ζῶν τε, τὸν ἐπεμψεν.

Ὡς ἀρετῇ! ὡς ἔργῳ ὑπερφυῖς! ὡς κατέρθωμα ὑπὲρ ἀνθρώπων! τὸ ὁποῖον ἀκχοῦντες τὸ ὄχι μόνον θαυμάζον οἱ ἀνθρώποι, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι Ἀγγελοὶ βέβαια ἐξεπλάγησαν. Διὸ καὶ ὁ πλετοδότης Θεὸς εἰς αὐταμοιβὴν τοιαύτης χριστομιμῆτις ἀρετῆς, τὸν ἐπλήτισε μὲ ὑπερφυῶν θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλει εἰπεῖν μερικά.

Βυλόμενος ὁ Ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τοῦ αἰῶθεν Μοναστηρίου τῆς Αναφωνηρίας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόθεσίν τε, εἶπε τῷ Διακόνῳ τῷ Δανιὴλ (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τῆς Τρίκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ αἰετράφῃ, καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον τὸν ὁποῖον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν τε): ἐπιμάσσε, Δανιὴλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν. Ἐκεῖνος τῷ ἀπεκρίθη: Δέσποτα Πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχήν. Ὁ δὲ Ἅγιος τῷ ἀταπεκρίθη: ἄς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεῶ, καὶ μὴ βαινῇς ἐμπόδιον. Καὶ λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν πολλὰ ξεμακρυνόμενοι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, ὅπου ἄρχισεν ἡ βροχή. Λέγει ὁ Διάκονος: Δέσποτά μου, δὲν τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διὰ τὴν βροχὴν ὅσον καὶ περισσεύει. Αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἀνθρώπος τῷ Θεῷ τῷ εἶπεν: ἄς πιγαίνωμεν ἐμπρὸς, καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε. Καὶ ὅσον ἐπέραν ἡ ὥρα, τόσον ἐπλήθαιεν ἡ βροχή. Ἀλλ' ὡς τῶν θαυμασίων σε Κύριε! ἀγκαλὰ καὶ τόσον περισσὴ νὰ ἦτον ἡ βροχή, ὅμως ἔτε εἰς τῷ Ἀρχιερέως, ἔτε εἰς τῷ Διακόνῳ τῷ ῥῆμα παντελῶς ἐγγίξε· καὶ φθάνοντες παρ' ἐμπρὸς εἰς ἕνα πολὺ ῥέον ποταμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσῃν, καὶ βλέποντες τὸν πλημμυρισμένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶντας ὁ Διάκονος λέγει πρὸς τὸν Ἅγιον: καὶ τώρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τῶν; Τότε ὁ Ἅγιος θαρσαλέως τῷ ἀπεκρίθη: ἀκολουθεῖ μοι ἐν ὀνόματι τῷ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ δισάζῃς ὀλοτέλα. Ὑπακούωντας λοιπὸν ὁ Διάκονος ἠκολούθει, καὶ σιμῶντες ἐκεῖ, ὡς παραδόξῃ θαυματουργίας! ἐξάθη τὸ ῥεῦμα τῷ ποταμῷ ἀκίνητον, εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μέρος ἐκείνου, ὥστε ὅπῃ ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσὼς νὰ βραχοῦσι τὰ πόδια των. Τότε θεωρῶντας ὁ Ἅγιος τὸν Διάκονον ἐκπληττόμενον εἰς τὰ ἐξάσια ταῦτα τερατουργήματα, τῷ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴν ἤθελε φανερώσῃ ζῶντας τῷ Ἁγίῳ τὰ ὅσα εἶδε. Μετὰ δὲ τὴν θάνατον τῷ Ἁγίῳ κρίνωντας δι' ἀμάρτημα ὁ Διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τέτοια ὑπερφυῖ θαυμάσια, τὰ ἐφανερώσῃ εὐκρινῶς, διὰ τὴν δόξάν τε τὸν Θεόν.

Εὐρισκόμενος ὁ Ἅγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε νὰ αὐοίξῃν ἕνα τάφος εἰς τὸν ναὸν τῷ Ἁγίῳ Νικολάῳ τῷ ξένῳ (ἔτι καλέμετον, διὰ τὴν ἐκεῖ ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὅς τις εἶναι καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς χώρας Ζακύνθου) διὰ τὴν ἐνταφιάσαν ἄλλο λείψανον ἀποθανέντου. ἐκεῖ εὗρηκεν ἕνα κορμὶ γυναικός, ὅπῃ πρὸ καιρῶ ἦτον ἀποθανένη, καὶ ἦτον ἄλυτον μὲ τὰ ῥεχά τε, διότι ἀπέθανε μὲ δεσμὴν ἀφορισμῶν καὶ ταλαιπώρος. Ἐπῆγαν οἱ συγγενεῖς τῆς, καὶ ἐπρόσπεσαν εἰς τὰ πόδια τῷ Ἁγίῳ παρακαλῶντες τὸν μὲ δάκρυα, νὰ ἤθελεν ὑπάγῃ εἰς τὸν αἰῶθεν ναὸν τῆς Ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ εὐχὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον κορμὶ, ἵσως καὶ ὁ Κύριος ἤθελεν εἰσακούσῃ τὴν δέσιν τε. Σπλαγχνιζόμενος ὁ Ἅγιος τὰ δάκρυά της, ἐπῆγαν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν νύκτε βαθεῖαν, ἔχοντας εἰς τὴν συιτροφίαν τε τὸν αἰῶθεν τῷ Διάκονον, καὶ τὸν ἐφημέριον τῷ αὐτῷ ναῷ, καὶ θεωρῶντας τὸ πρᾶγμα, προσάσσει νὰ εὐγάλῃν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ σῇσιν ὀρθόν, ὡς ολόκληρον ὅπῃ ἦτον, εἰς ἕνα σασίδι τῆς Ἐκκλησίας. Τότε θεωρῶντας τὸ ἐπιβραχύνειόν τε, καὶ τὸ ὁμοφόριον, καὶ κλῖνας τὰ γόνατα, καὶ ὡραν ἱκανὴν προσευχόμενος, ἐδέετο τῷ Θεῷ μὲ θερμὰ δάκρυα, νὰ λύσῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τῷ ἀφορισμῷ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα· καὶ διαβάζωντάς τε τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν, ὡσὺ νὰ ἦτον ἐμψυχωμένοι τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο σῶμα, κλείωντας τὴν κεφαλὴν μὲ κάποιον ῥῆμα προσκυνησεως πρὸς τὸν Ἅγιον, πᾶσα δὲ εὐχαρισίαν τῆς μεγάλης χάριτος, ὅπῃ ἔλαβεν, ἔπεσε καὶ γῆς, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα, καὶ κόκκαλα. Ὡς δὲ ταπεινόφρων, καὶ τῆς κείνης δόξης ἀδόξος, ὅπῃ ἦτον ὁ Ἅγιος, ἔβαλε καὶ εἰς τὸ ἐπιτίμιον πρὸς τὸς ἐκεῖ παρεσῶτας νὰ μὴ φανερώσῃν ζῶντας τὸ γεγονός. Παρόμοιον θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένου λείψανον εἰς ἕνα χαρίον τῆς αὐτῆς νῆσος Ζακύνθου, καλέμετον Κατασάρι.

Κάποιος Ἀρχὼν ἐπίσημος καὶ πλεσίς ἀπὸ τὸ γένος τε, ἐπροσκάλεσε τὸν Ἅγιον μίαν φορὰ μὲ συνοδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χριστιμῶν ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγῃν εἰς περιδιαβάσιν διὰ θαλάσσης μὲ τὰ δίκτυα, εἰς τόπον παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς νῆσος καλέμετον κοιὰ Βεῖδι, ἐκεῖ ὅπῃ εὕρεται ἕνα Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος. καὶ ἐμβαλόντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μὲ τὸν καλέσωτα, ἄρχισαν παρυσθῆναι καὶ τὴν δεισιδαίμονά της πλάνην οἱ ἄγροικοὶ ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι φάρδες νὰ γογγύζῃν ἀποσκευαστικά ἐναντίον τῶν ἱερωμένων ἐκείνων προσώπων (ὡς ἔχει συιθῆναι νὰ καὶ ὁ τοῖστος μωρὸς λαὸς, καὶ ἀπαίδευτος), πιστεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, πῶς ὅταν ἴδῃν Ἐκκλησιαστικὸν ἀνθρώπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τῆς τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀλλὰ μάλιστα ζημιώεταί, τὸ ὁποῖον πολλὰς φορὰς παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συ-

συμβαίνει διὰ τὴν κακοπισίαν τὴν καὶ πορπέτειαν. Φθάνοντες λοιπὸν μετὰ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βοῖδι, τὸν διωρισμένον τόπον, καὶ εὐγαίνοντες ἐξω εἰς τὴν γῆν, ἐπῆγαν εἰς τὸ ρηθὲν Μοναστηράκι, διὰ τὸ ἀναπαυθῆναι, καὶ ἐτοιμάσασθαι τὰ ἀναγκαῖα. Οἱ δὲ Φαραῖδες κατὰ τὴν προσηγνὴν τῶν Ἀρχόντων τὴν καλέσαντος, ἐπῆγαν τὰ Φαρέφειον ῥίπτοντες τὰ δίκτυα, καὶ σφεδόμενοι εἰς ὥραν ἱκανὴν κενοί, καὶ ἄμοιροι διόλου ἀπὸ Φαρία ἐβάρυναν περισσότερον οἱ θηριογνώμονες, ἀυξάνοντες τὸν γογγυσμὸν καὶ τῷ Ἱερωμένῳ τῆς συνοδίας ἐκείνης. ὅθεν ὁ Ἀρχὼν ἐκείνος, ὅπως τὸς ἐκάλεσε πρὸς ἀναψυχὴν, ἐδέχθη περίλυπος εἰς τέτοιαν κακὴν τύχην. Βλέπωνταί τον ὁ Ἅγιος, καὶ ζητῶντας τὰ μάθη τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τῆς, ὁ Ἀρχὼν τῶν τὴν εἶπεν ἀπλῶς, προδεδόντας περιπλέον πῶς τὸ βάρβαρον ἐκείνο γένος τῶν Φαραδῶν ἔχει τὴν κακοδοξίαν ἐναντίον τῶν ρασοφόρων προσώπων, ὅταν πηγαίναν εἰς ἐργασίαν, ὥς ὅπως, αὐτοὶ ὑπαντήσαν, ἢ ἰδὲν κανένα μετὰ ἱερατικὸν ἔνδυμα, εὐθὺς ἀσύνεται λέγειν, πῶς δὲν ἐπιτυχαίνει, ἀμὴ ἀσχεῖ τὸ ἔργον τῆς, καὶ διὰ τὸ καὶ τῶρα φαίνεται τῆς, ὅτι διὰ τὸ εἶναι εἰς τὴν συνοδίαν ταύτην πρόσωπα Ἱερωμένα, ἔλαβαν τέτοιαν ἀσχορίαν εἰς τὴν Φαρικὴν τῆς. Ὁ Ἅγιος πικραινόμενος διὰ τὴν ἀθυμίαν τῶν Ἀρχόντων, μᾶλλον δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλερὰν γνώμην τῶν ἀπαιδευτῶν Φαραδῶν, προσάσκει τὰ φέρων τὰ δίκτυα ἐξω εἰς τὴν γῆν, καὶ βαλὼντας ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγινώσκοντας εὐχὴν ἐπ' αὐτὰ, τὰ εὐλόγησεν, ὅπως δὲ καὶ αὐτὸς, εἰπεταί τὸς εἶπεν: ὑπάγετε εἰς τὸν δεινὸν τόπον τῆς θαλάσσης (δείχνωντάς τας δακτυλοειδῶς τὸν τόπον), καὶ ἐκεῖ ῥίψετε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε πιάσει Φαρία πολλὰ καὶ τὴν χρείαν, καὶ τὴν ἐνθυμίαν σας. Αὐτοὶ δὲ εἶπαν: Δέσποτά με, ἡμεῖς πηγαίνομεν μετὰ τὴν ἀγίαν σου εὐχὴν τὰς δελεύσωμεν σήμερον. ἀλλὰ ὁ τόπος, ὅπως μᾶς δείχνεις, δὲν εἶναι Φαρότοπος, ὅτι ἐκεῖ ποτὲ Φαρία δὲν ἐπιάσαμεν. ἀλλὰ ἡμεῖς ἰξεύρομεν τὰ κατατόπια ἐδῶ τῶν Φαρίων, καὶ θέλομεν ῥίψαι τὰ δίκτυα ὅπως μᾶς φανῇ κάλλιον. Ὁ Ἀρχιερεὺς θεωρῶντας τὴν προπεθεῖς ἀντιλογίαν, λέγει τῆς ἐπιτιμητικῶς: θέλω καὶ πάντα ῥόπον τὰ τὰ ῥίψετε ἐκεῖ ὅπως ἐγὼ σας λέγω. Λέγει καὶ ὁ Ἀρχὼν: ἄς γένη τὸ θέλημα τῶν Ἀρχιερέως, καὶ μὴν ἀντισέκετε εἰς τὸ πρόσχημά τῶν. Κατὰ τὸ ἐπῆγαν καὶ θανικῶς, ἀμὴ καὶ τὴν γνώμην τῆς ἀπελπισμένοι, καὶ ῥίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν προσηγμένον τόπον ἐπίσταν τόσον πλῆθος πολυειδῶν Φαρίων, ὅπου μετὰ βίας ἠμπόρεσαν τὰ σύρου, καὶ βάλεν εἰς τὸ πλοῖον. Τότε ἔκταμποι γενόμενοι, εὐθὺς μετέβαλον τὴν ἀπιστίαν εἰς πίσιν, καὶ σφεδόμενοι εἰς τὴν γῆν, φέροντες τὴν ἄγρην τῶν Φαρίων ὡς βραβεῖον τῶν θαύματος, ἔδραμον μετὰ φόβον ὅμως καὶ χαρὰν, καὶ πίπτοντες εἰς τὰ πόδια τῶν Ἀγίων ὁμολόγησαν μεγαλοφῶνως τὸ σφάλμα τῆς, ζητῶν-

ζητῶντες τὴν εὐλογίαν τῶν. ὁ δὲ παῖς καὶ θεῖος ἀνὴρ συγχωρῶντάς τας, καὶ εὐλογῶντας, τὸς ἐναθέτισε τὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, καὶ τὰ διώχων ἀπὸ τὴν διανοίᾳ τῆς ταῖς ψυχοβλαβεῖς δεισιδαιμονίαις.

Ὅχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ διορατικὸν εἰς τὸ τὰ γνωρίζει τὰ ἀπόκρυφα αἰμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφανῆ εἰς κάποιον Ἱερομόναχον, ὅπως ἐπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Τῆτος ἦτον Ἱερεὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρβανιτῆς, ὁ ὁποῖος ἀκάνωντας ταῖς ἀρεταῖς τῶν Ἀγίων, τὰ θαυμαστά τε καὶ θαύματα, καὶ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν, ἐπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν τὰ ἐξομολογηθῆ εἰς αὐτόν, καὶ τελειῶνοντας τὴν ἐξομολόγησιν, τὸν ἐρώτησεν ὁ Ἅγιος, αὐτὸν ἐνθυμᾶται τίποτε ἄλλο τὰ τῶν εἶπῃ; καὶ αὐτὸς ἀποκρινόμενος εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμᾶται. Λέγει τῶν ὁ Ἅγιος: ἰδὲς καλά, τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειαν σὲ ἔφυγε κανένα αἰμαρτήμα ἀπὸ τὴν μνήμην, καὶ μείνης ἀδιόρθωτος; ὅθεν σάσῃ ὀλίγον, συννοήσῃ μετὰ τὸν αὐτὸν σε αὐτὴν τὴν ἐνθυμηθῆς κανένα ἄλλο πταίσιον, ὅπως τὰ ἐπραξες, διατί φαίνεται μοι βέβαια, πῶς τὰ μὴν ἔκαμες τελείως τὴν ἐξομολόγησιν. Στέκεται ὁ Ἱερομόναχος, σοχάζεται, λογιάζεται μετὰ τὴν διανοίαν τῆς καμπόσῃ ὥραν, καὶ εἰπεταί ἀποκρίνεται: Δέσποτά με Πανιερώτατε, δὲν ἠμπορῶ ὁλότελα τὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνον δὲς με τὴν λύσιν, διὰ τὸ μὴ πειράζω τὴν Ἀρχιερασύνην σε. Τότε βλέπωντας ὁ Ἅγιος, πῶς ὁ ἐξομολογούμενος ἐμελλε τὰ μισεύσει χάρις τὰ φανερώσει τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅσα αἰμαρτήματα εἶχε καμωμένα ὡς ἀνθρώπος, λέγει ὀλίγον μετὰ αὐτοῦ: Δὲν ἐνθυμᾶσαι ταλαίπωρε, πῶς ἱερουργῶντας τὴν δεῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δεῖνα Ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμέλειαν σε, καὶ ὀλίγην σε προσοχήν, ἐπεσε καὶ γῆς ὁ Τίμιος Μαργαρίτης; Ἀκάνωντας τέτοιον λόγον ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν Ἀγίων ὁ Ἱερομόναχος εὐθὺς τὸ ἐνθυμήθη, καὶ ἐμεινεν ὁλος ἐν ἔξομῳ, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τῶν Ἀγίων, βλέπωντας, πῶς τὰ ἀπόκρυφόν τε ἐκείνο παράπτωμα, ὅπως ἀνθρώπος δὲν ἰξευρεν, ὁ Ἅγιος μετὰ τῆς νοερᾶς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοῦς τὸ ἐγνώρισε, καὶ πίπτοντας εἰς τὰ πόδια τῶν, καὶ καταβρέχωντάς τα μετὰ δάκρυα μετανοίας, τὸ ὁμολόγησε τὸ πταίσμα, καὶ ἐξήπει τὴν συγχώρησιν. Ὁ πνευματικὸς Πατὴρ Διονύσιος, ὡς μιμητὴς τῶν συμπαθεσάτων μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν τε καὶ διόρθωσιν, ἐρμηνεύωντάς τον τὰ προσέχη εἰς τὸ ἐρχόμενον, καὶ ὅπου ἱερουργῇ τὴν ἀναίμακτον ἐκείνην Θυσίαν, μετὰ φόβον πολὺν καὶ ῥόμον, καὶ μετὰ περιστῆν εὐλάβειαν τὰ σιμώνῃ εἰς τέτοιον Βασιλεῖα Ἐπεραῖον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔτε αὐτοὶ οἱ Ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίσαι ἰχέουσι. Μετὰ τῆς ταύτης καθεστηκῶν τὸν τὸ ἔδωκε τὴν λύσιν, καὶ τὸν ἐπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι καὶ ἄλλα ἀξιοδιήγητα τῶν Ἀγίου θαυματουργήματα, ὅπως ζῶντας ἐτε-

ἐτέλεσε, τὰ ὅποια σιωπῶμεν, διὰ τὴν μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σὰς ἀκρόασιν μὲ τὴν μακρολογίαν τῆ διηγήματος, τυχαίως γὰρ εἰπόμεν καὶ ἐκεῖνα, ὅπῃ μετὰ θανάτου ἐθαυματουργήσῃ, καὶ ἐξ ἐκείνων τὰ ἀξιώπερα, διότι πολλὰ, καὶ ὅλα θαυμαστά εἶναι, καὶ ἀξιώπερα.

Πολιτευόμενος ὁ Ἅγιος μετὰ ταύτην διαγωγὴν ἰσάγγελον βίου Θεαρέστα, καὶ φθαιώντας εἰς βαθύ γῆρας, φορτωμένος ὡς ἄλλο πολύφορον δένδρον μετὰ καρπούς τῶν φαινῶν τοῦ ἀρετῆ, ἔφθασεν ὁ καιρὸς γὰρ μετεμφυτευθῆ εἰς τὴν γῆν τῆς παλαιότητος καὶ προηγουμένων τὴν ὥραν τῆς μετοικησεως τῆς, τὴν ἐφανέρωσεν εἰς τὰς Ἀδελφὰς τῆς Μονῆς, τὰ πνευματικά τῆ καὶ περιποθῆτα τέκνα· οἱ ὅποιοι ἀκούοντες τοῦτον θλιβερόν μῆνυμα, μετὰ δάκρυα πολυσάλακτα ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν στέρησιν τῆ καλῆς τῆς Πατρὸς, καὶ Διδασκάλης τῆς ὁποίας παρηγορῶντας ὁ Ἅγιος, νεθεύωντας, εὐλογῶντας, καὶ μετὰ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἀσπάζόμενος, παρέδωκε τὴν μακαρίαν τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας τῆς πλασουργῆς τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ, ἀχκδ'. ἔπος ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ιζ'. Τὸ σεβασμιόν του, καὶ τίμιον λείψανον κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἐντίμως καὶ εὐλαβῶς ἔπεμψεν εἰς τὴν περίφημον Μοῆν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐνδυθῆ τὸ Μοναχικὸν ἡγῆμα, καὶ εἶχε δοσμένην τὴν μετάνοιάν τῆς. Οἱ δὲ Ὀσίοι Πατέρες τῆς εὐαγῆς Μονῆς ἐκείνης τὸ ἐδέχθησαν ὡς Θεσαυρὸν πολύτιμον, καὶ εὐσεβοπρεπῶς τὸ ἐνταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸ Παρακλήσι τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὅπῃ εἶναι μέσσα εἰς τὴν μάδραν τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου.

Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, ὅπῃ πλεονάκις ἐφάνη κατ' ὅναρ εἰς τὸν Ἠγούμενον τῆς Μονῆς, καὶ εἰς τὰς Ἀδελφὰς λέγωντας τὰς· τί με κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένοι; εὐγάλατέ με ἔξω. Καὶ συγκοινωνῶντες μεταξὺ ἀλλήλων ὁ Ἠγούμενος μετὰ τὰς Ἀδελφὰς τὸ ὄραμα τῆτο, ἔκριναν πῶς νὰ εἶναι Θεῖκη ἀποκαλύψις· καὶ οὕτω καὶ τὴν ταξιν τῆς ἱερῶν κανόνων θέλοντες νὰ κάμνῃ τὴν ἀνακομιδὴν, αὐοῖσαν τὸν τάφον, καὶ ευρόντες ὁλόκληρον, ἀκέραιον, καὶ ἀνέλλιπες τὸ πᾶντιμον ἐκεῖνο, καὶ ἱερὸν λείψανον μετὰ τῆς ἀρχιερατικῆς ἐνδυμάτων, μετὰ τῶν ἐνταφιασθῆ, πῶς καὶ εὐαδίαν θαυμάσιον, μετὰ ὕμνας, καὶ ψαλμωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαβείας ἐπέδειξιν, εὐχαριζόντες τὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ ἐμετὰθεσαν εἰς ἐτοιμασμένην λάρνακα μέσσα εἰς τὸν νάρθηκα τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεῖας τῆς Χριστῆ Μεταμορφώσεως.

Τῆτο τὸ πᾶντιμον λείψανον εἶναι φυλακτήριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης Μονῆς, καὶ δὲν πάυει γὰρ θαυματουργῇ καθημερινῇ, ἰατρεύοντας πᾶσαν ἀδένειαν τῶν Πατέρων. Διῶχνει τὸ πλῆθος τῆς καρποφθόρων ἀκρίδων, ὅπῃ ἐκεῖ συχνὰ πέφτωσι, ζημιώνοντας τὰ γεννήματα τῆς Μοναστηρίου. Λιτανεύοντες οἱ Πατέρες εἰς τέτοιαν ἀνάγκην μετὰ

τὸ ἅγιον λείψανον γύρωθεν τοῦ Μοναστηρίου, εὐθὺς αὐτῶ ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διακόμεναις ἢ ἀκρίδες ἐνώμεναις εἰς εἶδος νέφους, ὅλαις εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται. Πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν ἀνδρίας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ Πατέρες εἰς τὸν ἴδιον βόθρον μετὰ τὸ αὐτὸ λείψανον (ὅς εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδοί, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλίουσάλακτος), εὐθὺς συγνεφιάζει ὁ οὐρανός, καὶ μετὰ πολλὰς βροχαῖς ποτίζοντας τὴν διψασμένην γῆν, χαροποιεῖ τὰς Μονάζοντας, πλετίζοντας τὰς μετὰ πολλὰς καρπὰς γεννημάτων.

Εἶχεν ἕνα σπῆτι ἀνάγι μετὰ τὸν ἅγιον Πατρίδα τὸ ὁ Ἅγιος, εἰς τὸ ὁποῖον ἑκατόκινα, ὅποτε ἀπὸ τοῦ Μοναστηρίου τῆς Ἀναφανηξίας ἤρχετο εἰς τὴν χώραν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν τῆς τὸ ἔλαβεν εἰς κατοικίαν μετὰ νοίκιασμα ἀπὸ τῆς κληρονόμου τῆς ἑνῆς Ἀρχῆς συνπατριώτης, εὐσεβῆς, καὶ γνωστῆς τῆς Ἀγίας ἐν τῇ βίῳ. Τῆτο διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον σχεδὸν χαλασμένος, καὶ ἡ κατὰσσις τῆς εἰς τὰ ὀμμάτια τῆς ἀνθρώπων ἐφοβέρειζεν ἄλλοθεν, μὲ ὅλον τῆτο ἔσεργε νὰ σέκεται εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ὅπῃ εἶχε τῆς Ἀγίας, καὶ εὐφρόμιζε μετὰ σέβας πολὺ ταῖς πολλαῖς τῆς ἀρεταῖς, καὶ Θεῖκῃ προτερήματα. Εἰς δὲ τῆς, ἀχξδ'. ὅπῃ ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἀσμίαις τῆς λαῶς τῆς πόλεως καὶ νήσου ἐκείνης Ζακύνθου, τῆς ἐπαίδευσιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ δεινοπάτας καὶ φοβερὰς σεισμούς, καὶ κινδύνους ἀφανισμῶν, κρημνιζόμενα καὶ πολλὰ παλαιὰ σπῆτια, φοβεμένος πολλὰ ὁ οἰκὸς ἐκεῖνος Ἀρχῶν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν διεφθαρμένην κατὰσσις τῆς παλαιότητος ἐκείνης οἰκοδομῆς, ἐβελήθη νὰ ἀποχωρήσῃ εἰς παράμερον τόπον τῆς κατωγῆς τῆς ρηθέντος ἀναγίας, διὰ νὰ ἔχῃ ἀδείαν ἀπὸ χειρὸν νὰ φεύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον καὶ παραχρὴν τῆς γῆς. Εἰς τὰ φόβητρα τῆς καὶ ἐκείνης μίαν νύκτα, ἔλεκη ἡ γυνὴ τῆς Ἀρχοντος ἐκείνης, καλεσμένης Μιχαὴλ τῆς τῆς Συμμάκῃ (σεμνῆ καὶ Θεαρέστα βίᾳ ἀμφοτέροι ὄντες) βλέπει εἰς τὸν ὑπνον τῆς ἑνῆς Ἀρχιερέα σεμνοπρεπῆ ἡλικίας μετρίου, καδῶς ἦτον ὁ Ἅγιος, πῶς ἀνέβη μετὰ τὸν Διάκονόν τῆς εἰς τὸ ἀνάγι τῆς κατοικίας ἐκείνης, καὶ βαλὼντας ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀποφόριον, ἔκαμιν εὐλογητόν κατ' ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης τῆς Δεσπότης Χριστῆ, ὅπῃ εὐρίσκετο ἐκεῖ, καὶ ἀνέγνωσαν τὴν Ἀκολουθίαν τῆς μικρῆς Ἀγιασμῆς· ἔπειτα ραντίζοντας μετὰ τὸ ἅγιασμα ὅλον τὸν οἶκον καὶ κάτω, ἐσίμωσεν εἰς τὴν Ἀρχόντισσαν ἐκείνην, καὶ τῆς εἶπε μετὰ ἰλαρόν πρόσωπον· γύναι μὴ φοβῆ πλέον. Ἐκεῖνη ἐξυπνῶντας εὐθὺς, ἐξύπνητε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μετὰ φόβον ὅμῃ καὶ χαρὰν τῆς ἐδιηγήθη τὸ ὄραμα, ὁ ὁποῖος ὡς Θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἔκρινεν εὐλόγως, πῶς ἄλλο δὲν ἦτον, παρά ἡ προσασία, καὶ σκέπη τῆς Ἱεράρχης Διονυσίου, ὅπῃ ἐπέβλεπεν εὐσέως εἰς τέτοια φόβητρα μετὰ τὸν οἶκον ὡς κῆμα ἐδικόν τῆς, καὶ διὰ τὴν

λαττε σώας, καὶ ἀζημίως τὰς κατοικεῖντας ἐν αὐτῷ. Ὅθεν θεῖα χάρι-
τι ἐνδυναμωθείς ὁ Ἀρχὼν πανοικί διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων, ἐκατοί-
κα μὲ θερμὴν πίσιν ἀφοβα εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον· ἔπε βλάβην ποτὲ,
ἔπε ζημίαν ἔλαβε, καὶ εἰς ἄλλας σεισμὰς μετὰ ταῦτα, ὅπῃ κατὰ και-
ρὸς ἐσυνέβησαν ἐκεῖ· ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς Θεοσεβῶς
τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τῶν αὐτῶν Μοναστηρίων Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὁ-
ποῖο ἐσάθη ὑποτακτικὸς τῶν Ἀγίων) μίαν νύκτα εὐρισκόμενος ἐκεῖ
εἰς τὸ Μοναστήριον, τῷ ἐφάνη ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ τοῦ εἶπε:
Ματθαῖε, εἰπέ τῷ Ἡγμένῳ Νεκταρίῳ νὰ φυλάττεται προσεχῶς μὲ
τὰς λοιπὰς τῶν Πατέρων, διὰ τὸ ἂν ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέραις μέλλει νὰ
γένη σεισμὸς μέγας, καὶ θέλει γένη μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς
τὸ Μοναστήριον. Ἐγερόμενος τῷ ὕπνου ὁ ρηθεὶς Μοναχὸς, καὶ λογιά-
ζωντὰς τὸ δι' ἀπλὴν ὄνειρον, δὲν ὡμολόγησε κανενὸς τὸ ἐνύπνιον. Ὅ-
θεν κατὰ τὴν ἀφορρῆσιν τῶν Ἀγίων, μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἔγινε σει-
σμὸς πῶσον μέγας, ὅπῃ ἡ περισσώτεραις οἰκοδομαῖς τῶν Μοναστηρίων ἔ-
πεσαν καὶ γῆς, καὶ ἄλλαις ἐρράγησαν, καὶ μάλιστα ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖ-
νος πύργος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπάνω σκοπεύωντας ἕνας ἄλλος Μοναχὸς
κατὰ τὴν συνήθειαν ὅπῃ ἔχουν νὰ κἀνεν καθημεριναῖς φυλακαῖς διὰ
ταῖς ἐπιδρομαῖς τῶν πομποπόρων κουρσάρων ἀλλοπίστων, ἔπεσε
ἕνα μέρος τῶν πύργων, πέφπωντας μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Καλόγερος, ὅπῃ ἐσκά-
πτει, κάτω εἰς τὴν μαῦδραν, καὶ ἐπικαλόμενος εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον
συμβεβηκὸς μὲ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀγίου (ὡς τῶν μεγίστων
θαυμάτων Θεοῦ Παντοδύναμο!), ἀγκαλὰ καὶ πόσον ὑψηλὸς νὰ εἴναι ὁ
πύργος, μὴ ὅλα τοῦτο ἔμεινεν ὁ πεσὼν σώος καὶ ἀβλαβὴς εἰς δόξαν
Θεοῦ, καὶ ἔπαινον τοῦ Ἀγίου, ὅπου ταχέως προφθάνει τοὺς αὐτὸν
πιστῶς ἐπικαλουμένους.

Εἰς τὰς ἀχμέ. ὅπῃ τῷ Τερκῶν ἡ ἀρμάδα ἔμελλεν (ὡς ἔτρεχε
λόγος) νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Στροφάδων, ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὴν
Κυδωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἦσαν τὰ Χανιά, φοβέμενοι οἱ Πατέρες,
νὰ μὴ τὰς κακοποιήσιν οἱ Ἀγαρηνοὶ, πέρνοντες τῶν Ἀγίων τὸ λείψανον
μὲ τὰ ἐπίλοιπα πράγματα τῶν Μοναστηρίων, ἐπῆγαν εἰς τὸ αὐτικὸν
νησί τῆς Ζάκυνθου, διὰ νὰ φυλαχθῶν, πέρνοντες ἀκόμη καὶ ὅλα τὰ
πρόβατα, καὶ κτήνη· καὶ φθάνοντες εἰς τὸ μετόχιόν τας, εἰς ὀλίγαις ἡ-
μέραις, ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφόρως· καὶ τὸτο, ἡ κατὰ βασκανίαν τῶν
μισοκάλου δαίμονος, ἡ κατὰ Θεῖαν οἰκονομίαν, διὰ νὰ δοξαθῇ ὁ Ἅ-
γιος. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέρμετρα οἱ Πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον
συμφορᾷ, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὕρουν ἄλλο ἰατρεῖον ὠφελιμώτερον, εἰ-
μὴ μόνον τῶν Ἀγίων τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ καὶ ὄντες ἁγιασμόν, καὶ ἐγ-
γίζοντες τὰς χεῖρας τῶν τιμίων λειψάνων αὐτῶν εἰς τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ,

ἐρ-

ἐρράτισαν μὲ αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα, καὶ ὅλα κοινῶς ἐν τῷ αἵματι
ἐφωτίσθησαν, καὶ αἰέβλεφαν.

Μία Ἀρχόντισσα συγγενὴς τῶν Ἀγίων ὀνόματι Ἀγγελὰ εἰς τὴν ἀ-
νωθεν Ζάκυνθον ἠδένθησε βαρέως ἀπὸ ἀποπληξίας, καὶ ὅχι μόνον
ἡμίχρος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ βαβὴ καὶ ἀλαλος· διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁ-
ποίας δὲν ἔλειψαν οἱ πλέον ἔμπειροι ἰατροὶ νὰ μεταχειρισθῶν ὅλην
τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' εἰς κανὸν ἐκοπίασαν, διὰ τὸ ὅχι μόνον
δὲν ὠφελήθη ἡ ἀδελφὴ Ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθῆ-
σα ἀπελπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγείαν τῆς. Τέλος πάντων ἐνδυμνθέν-
τες οἱ συγγενεῖς τῆς, πῶς εἰς τὴν αὐτὴν χώραν εὐρίσκειτο ὁ ἐλάχιστος
δάκτυλός τῶν ποδῶν τῶν τιμίων λειψάνων τῶν Ἀγίων, καὶ ὄντες νὰ τὸν φέρω-
ν εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀρρώστημένης, καὶ ἐγγίζοντες τὴν μὲ αὐτὸν Σταυροειδῶς
μὴ πίσεως καὶ εὐλαβείας διὰ χειρὸς ἱερατικῆς εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἰς τὰ
ἀπονεκρωμένα τῆς μέλη (ὡς τὸ θαύματος!) εὐθὺς ἡ ἀφανία διελύθη,
καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀέλαβον τὴν κίνησιν, καὶ ἰάθη ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ αὐτὸς δάκτυλος τῶν ἱερῶν λειψάνων ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν τότε Ἡ-
γόμενον τῆς Μονῆς τῷ Στροφάδων εἰς τὴν Ζάκυνθον, πρὸς ἁγιασμόν
τῆς πατρίδος τῶν Ἀγίων, καὶ παραμυθίαν, καὶ πνευματικὴν ἀγαθίστην
τῷ συμπολιτῷ τῷ· ἐπειδὴ καὶ κάποιος Χριστιανὸς πηγαίνόμενος ἐκεῖ
χάριν προσκυνήσεως, καὶ ἀσπαζόμενος τὸ ἅγιον λείψανον, ἔκοψε
κρυφὰ διὰ εὐλάβειαν τῶν ἐκείνων τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὴν
λόγῃ τῶν· ὁ ὁποῖος θέλωντας νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν νάρθηκα, ὅπου ἔκειτο
τὸ λείψανον, ἐμποδίζετο ἀοράτως· ὡς τε ὅπῃ βλέπωντας τὸ θαῦμα
ὡμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰς Πατέρας τῆς Μονῆς· ὅθεν ὁ Ἡγού-
μενος πέρνωντας αὐτὸν τὸν δάκτυλον, τὸν ἐπέμψεν, ὡς εἴπομεν, εἰς
τὴν Ζάκυνθον, καὶ ἔπως ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ αὐτὸς προσκυνητὴς, καὶ
ἀνεμποδίστως εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν νάρθηκα.

Εὐρίσκειτο εἰς τὸ μοναστήριον τῷ Στροφάδων Μεθόδιος ἱερομόναχος
ὁ Παντόγαλος ἀπὸ τὸ Ῥέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνὸς καὶ ἐναρτέ-
βιος, ὅς τις ἐξημέτισε μὴ ταῦτα καὶ Ἡγόμενος τῆς Μονῆς. Τίτῃ (εἰς
καιρὸν ὅπῃ ἦτον σκευοφυλαξ τῆς Ἐκκλησίας) ἔδωκε κάποιος προσκυ-
νητὴς μίαν λαμπάδα, διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἐμπροσθεν τῶν Ἀγίων λειψάνων·
ἔτος δὲ ἀμελῶντας τὸ ἔργον, φαίνεται τῇ κατ' ὄναρ, πῶς ἐμβαίνοντας
εἰς τὸν νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπῃ ἦτον τὸ τίμιον λείψανον, ἐσά-
φη ὁ Ἅγιος, καὶ θεωρῶντάς τον μὲ βλέμμα αὐστηρὸν λέγει τῷ· σὺρε ἀπ'
αὐτῶν· καὶ ἐξυπνῶντας ὁ ἱερομόναχος ἐντρομος διὰ τὴν ὄρασιν ἐκείνην,
σρέφει τὰ ὀμμάτια, καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα, ὅπῃ ἐκρέματο εἰς μίαν
ἀγκυρὴν τῶν κελλίων τῶν· καὶ εὐθὺς ἠγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρε τὴν λαμπά-
δα ἐκείνην μὲ φόβον, καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἀνάψεν ἐμπροσθεν εἰς τὸ ἅγιον
λείψανον, ζητώντας ταπεινὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιον συγχώρησιν τῆς ἀμελείας

τῆς καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον τῆς καὶ ὑφώνωντας τὴν ἀγίαν τὴν δεξιὰν μετὰ ἰλαρὸν προσώπον τὸν εὐλόγησε.

Στρεφόμενη ἡ φρεγάδα τῆς μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, κάποιος εὐλαβὴς Χριστιανὸς, ὀνόματι Ἀναστάσιος, ἔδωκε τῶν Πατέρων, ὅπου ἦσαν εἰς αὐτὴν, μίαν ἄλλην λαμπάδα, διὰ τὰ τὴν φέρειν εἰς τὸν Ἅγιον· καὶ λαβόντες αὐτὴν, εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξίδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδεν αὐτοί. Καὶ φθάνοντες εἰς τὰ Στροφαδία ἀνέζησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν εὔρουν· ὅθεν ὁμογνώμως ὅλοι ἐλόγησαν, πῶς νὰ τὴν ἀλησιμόνησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον· ἀλλὰ εἰς ὀλίγην ὥραν σύροντες ἔξω εἰς τὴν γῆν τὴν φρεγάδα, βλέπεν φανερά τὴν λαμπάδα, ὅπισθ' ἀπὸ τὴν πρύμνην τῆς κολλημένην εἰς τὴν καρίαν, ὅπερ θαυμασίως ἠκολούθει εἰς ὅλον τὸ ταξίδιον, ὡς φαίνεται. Ὅθεν οἱ Πατέρες θεωρῶντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες καὶ τὸν Θεράποντα αὐτῆς θαυματουργὸν Διονύσιον. Τὴν δὲ λαμπάδα ἀναφαν κατέμπροθεν τῆς θείας Λειψάνης.

Ἐκεῖ εἰς τὸ ἴδιον μοναστήριον ἔτυχε κάποιος ἀνδρῶπος ξένος, ὃς τις ἐφανέρωθη ἐνοχλῆμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν, καὶ ἀκάθαρτον. Τέτον βλέποντες οἱ Πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον, καὶ σπλαγχνιζέμενους ἐπ' αὐτὸν, ἔλαβον ἑλαιὸν ἐκ τῆς κανδήλας τῆς Ἀγίας, καὶ χρίσαντες αὐτὸν, καὶ ἀσπάζοντες καὶ τὰς ἐξορκισμὸς τῆς Οὐρανοφάντορος Βασιλείας, ἐλυτρώθη θαυμασίως ὁ δαίμων, καὶ ἐγράφη ὑγιὴς εἰς τὸν οἶκόν του, υμνῶντας τὸν Κύριον, καὶ εὐχαριστῶντας τὸν Ὅσιον.

Μία ἄλλη σεμνὴ καὶ εὐσεβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην χώραν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομά της, μὴ ἔχουσα τέκνον ἀρσενικόν, ἀλλὰ τέσσαρα θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην. Διὰ τὸ τοῦ συνομιλῶσα συχναῖς φοραῖς μετὰ καποιαῖς Ἀρχόντισσιν εὐλαβητικαῖς, συγγενεῖς τῆς Ἀγίας, ἤκουσεν ἀπ' αὐταῖς τὴν θαύρετον πολιτείαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔζησεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξαίσια θαύματα, ὅπερ καὶ ζῶντας καὶ μετὰ θάνατον ἔκαμε, καὶ καίει εἰς ὅσας μετὰ πίσιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλεῖται εἰς βοήθειαν. Πίσει δὲ ἀδιστάκτῳ ὀπλιθεῖσα, καὶ ἔρωτι διακαεῖ πρὸς τὸν Ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπικαλέσθη μετὰ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χάριση, διὰ τῆς πρὸς Θεὸν ἀγίαν τὴν πρεσβειῶν, ἕνα παιδί ἀρσενικόν πρὸς παρηγορίαν της. Καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς, ὅπερ τῆς ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον της ἕνα Ἀρχιερέα, καὶ τῆς λέγει: τί θέλεις ἀπ' ἐμέ, καὶ συχνὰ μετὰ παρακαλεῖς; εἰ μὴ θέλεις νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου πέμψε εἰς τὰ Στροφαδία νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλεῖται ἀμάρακος, ἢ γὰρ μαγιοράνα, μετὰ ἕτερον βότανον, τὰ ὅποια εὐρίσκονται ὀπίθεν τῆς Ἀγίας Βήματος τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας· ἐκεῖνα λαμβάνουσα, ποτίσας μετὰ αὐτὰ, καὶ θέλεις ἐγγαστρωθῆς καὶ γεννήσῃς τέκνον ἀρσενικόν κατὰ τὸ

ἄρετὸν τῆς ψυχῆς σου. Καὶ ταῦτα λέγωντας τὴν εὐλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐγένεν ἄφαντος. Αὐτὴ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ συλλογισμένη ποταπὸν νὰ ἦν τὸ ἔραμα, εἶπε μετὰ τὸν ἑαυτὴν της· ἄλλο δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, εἰμὴ τὸ ἱεράρχη Διονυσίῳ ἢ ἐπίσκοπῳ, ὅπερ πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐπαρακάλεσα διὰ τέκνον ἀρσενικόν, καὶ ἴσως ἐπῆκε τῆς ταπεινῆς μετὰ δέσσεως, καὶ μάστιγα, ὅπερ μετὰ ἐνθύμησε τὰ Στροφαδία, ἐκεῖ ὅπερ εἶναι τὸ τίμιόν της Λεῖψανον. Ὅθεν χωρὶς ἀναβολὴν καιρῶν, ἔστειλεν εἰς τὰ αὐτῶν Στροφαδία ἕνα της ὁδοφύλον, ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε μετὰ σπυδῆν καὶ ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὰ διλωθέντα βότανα, τὰ ὅποια μετὰ εὐλάβειαν καὶ θερμὴν πίσιν μεταλαμβάνουσα καὶ τὴν παραγγελίαν τῆς Ἀγίας, εἰς ὀλίγον ἐγγαστρωθῇ, καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπονομασθέντα εἰς τὸ λατρὸν τῆς θείας Βαπτίσματος, χαριέστατον καὶ εὐφυσάτον, εἰς αἶνον Θεῷ, καὶ εἰς τιμὴν τῆς ἱεράρχης αὐτῆς, ὅπερ ἀκριβῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίσει αὐτὸν ἐπικαλεσμένων.

Ἠγμένευσεν εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν τῶν Στροφαδίων Δανιὴλ ἱερομόναχος τὸ ἐπὶ κλην Γεράτος ἐκ Μαίνης, ἀνὴρ σεμνοπρεπής, ὃς τις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα Ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος της. Οὗτος ἐδίδασκε πολλὰ διὰ τὴν ἀγιότητα τῆς ἱεράρχης Διονυσίου, καὶ πολλὰ καὶ ἔλεγε μετὰ τὸν ἑαυτὸν της· τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸν Χορὸν τῶν Ἀγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν; Τέτον τὸν διαγμὸν καὶ δυσπιστίαν θέλωντας ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστὸς Κύριος νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν διανοίαν τῆς ἀπορρήτου Ἠγμένεως, τῆς ἐφανὴ μίαν νύκτα κοιμωμένης εἰς τὴν κλίνην της, πῶς τάχα τῆς ἔκρυψε τὴν θύραν τῆς κεφαλῆς της ὁ Ἐκκλησιάρχης, ζητῶντάς της καὶ τὴν τάξιν θέλημα, διὰ νὰ σημαῖν τὸν Ὁρθρον. Εἰς ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ Ἠγμένεως, καὶ λογιάζωντας πῶς καὶ ἀλήθειαν ἔδωκε θέλημα τοῦ Ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο εἰς κάποιον τρόπον τὸν ἑαυτὸν της, ὡς φιλόπτηνον, λέγωντας· ὦ καὶ πῶς μετὰ ἐνέκησεν ὁ ὕπνος, καὶ μετὰ ἀποκάρωσεν ὁ ἐχθρὸς· εἶναι πόση ὥρα, ὅπερ εἶπα τῆς Ἐκκλησιάρχης νὰ σημαῖν, καὶ οἱ Πατέρες θέλουν εἶναι συνηγμένοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καρτερῶντές με νὰ ἀρχίσαν τὴν Ἀκολουσίαν, καὶ ἐνδυνάμενος μετὰ σπυδῆν ἐκίνησεν εὐθύς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ (ὦ τῆς παραδόξου θαύματος!) φθάνοντας εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τῆς νάρθηκος, ἡ ὁποία εἶναι ἀντικρὺ τῆς λάρνακος τῆς τιμίου Λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον, ἱστάμενον ὀρθῶν ἐξω τῆς λάρνακος ἐν μέσῳ δύο ἱερέων, ἐνδεδυμένων ἱερατικὰς στολὰς λευκάς, ἔχοντα ἀνεμπισμένους τὰς χεῖρας της ἐπ' αὐτὰ εἰς τὰς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικὰς στολὰς, ἀπὸ τῶν ὁποίους ὁ ἕνας ἐνδύει τὸν Ἅγιον τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ ὁ ἄλλος ἱστάμενος εἰς τὴν μεσσηνὴ θύραν τῆς νάρθηκος (ὅπερ εἶναι καὶ Ἀνατολὰς) ὡς εἰς ἀρχαίαν πύλην τῆς βήματος, θυμιάζωντας τὸν Ἅγιον

Ἄγιον ἔλεγε τὸ: Ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σου καὶ τὰ ἐξ ἧς. Καὶ ὁ Ἱερεὺς, ὅπως ἐσεκεν εἰς τὰ δεξιὰ τῶ Ἱεράρχου, θεωρῶντας ἐκτενῶς τὸν Ἠγούμενον Δαυτὴλ, καὶ σείωντας ὀλίγον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἶπεν: ἐπληροφορήθης τώρα, ἢ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις; Εἰς τέτοιαν ὑπερθαύμασον θεωρίαν γενομένοις ἔντρομος, καὶ ἄλλος ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν ἀμετρον ἐκπληξιν ὁ Ἠγούμενος, με φόβον πολὺν ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα, με θνάμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀναφέρει πρὸς τὰς ἀδελφὰς τῆς Μοιῆς. Ἀλλ' εὐχαιρῶντας ἐξω, μεταμεληθεὶς ἐστράφη νὰ ἰδῇ πάλιν ἀνίσως καὶ ἀκόμη κρατῇ ἐκεῖναι ἡ φοβερά ὄρασις· καὶ φθάνωντας εἰς τὴν ἐμπασίαν τοῦ νάρθηκος θεωρεῖ τὸν Ἄγιον, καὶ συρριόμενος ἀφ' ἐαυτοῦ τὰ ὀπίσω ἐμβύκειν εἰς τὴν ἰδιαν τὴν λάρνακα, καὶ εὐθὺς ἐσβύθησαν ἡ λαμπράδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία, γενόμενοι ἅμα ἀφαντοὶ καὶ οἱ δύο Ἱερεῖς μετὰ τὰς Διακόνους, ὅπως πρότερον ἐφανίσθησαν. Ὅθεν στρεφόμενος μετὰ τὴν ἐκδιήγητον τρόπον εἰς τὸ κελλίον τὸ, ἔστρεψε στοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ ἰδῇ διὰ τὴν πληροφορηθῇ εἰς τοῦ Ἱεράρχου τὴν ἀνιδεῖαν ἀγιότητα. Εἰς ὀλίγον ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ Ἐκκλησιάρχης καὶ ἀληθεῖαν νὰ τὴν ζητήσῃ θέλημα διὰ νὰ σημαῖν τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁμοῦ ἐπῆγεν εὐθὺς καὶ ὁ Ἠγούμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ γνωρίζωντας τὸν ἄνθρωπον Θεοσεβῆ καὶ ἐναρέτη ζωῆς, ἐδιηγήθη τότε αὐτὸς μόνος τὴν ὁπτασίαν ἁπλῶς καὶ συμπατριώτης τὸ, καλεόμενος Ἰωάννης. Καὶ μετὰ ταῦτα μανθάνοντες τὸ καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες ἐπῆγαν ὅλοι μετὰ τὸν Προεστώτα εἰς τὴν λάρνακα, ὅπως εἶναι τὸ παύτιμον Δείφανον, φάλλοντες καὶ ὑμνῶντες τὸν Ἄγιον μετὰ πολλὴν κατανύξιν, σπρεωθέντες ποινῶς περισσώτερον, πῶς ὁ Διονύσιος συνευφραίνεται μετὰ τὰς λοιπὰς τῶν ἁγίων, ὡς ἵππος ἅγιος εἰς τὰ κάλλι τῆ Παραδείσου, καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς Ἠγούμενος, ὁ ὁποῖος ζητῶντας μετὰ πᾶσαν ταπεινότητα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ἄγιον εἰς τὴν προτέραν τὴν δυσπιστίαν, ἔγινεν ἀπὸ τότε μεγαλόφωνος κήρυξ, μὴ παύωντας νὰ διηγῆται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τὴν Διονυσίαν πρὸς Θεὸν παρρησίαν καὶ ἀγιότητα.

Τὴν θαυμασίαν πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυῆ θαύματα τῶ Ἱεράρχου μας Διονυσίου μετὰ συντομίαν ὡς ἦτον δυνατὸν ἐδιηγήθημεν εἰς δόξαν Θεοῦ, εἰς αἶνον τῶ Ἁγίου, καὶ εἰς ἀφέλειαν τῶ ἀκροατῶν. Καὶ ἀγαλλὰ τὰ θαύματα, ὅπως ἔκαμε καὶ καίει συνεχῶς εἰς ἐκείνους, ὅπως μετὰ τὴν ἐπικαλεῖνται εἰς βοήθειαν, νὰ εἶναι πάμπολλα, ἡμεῖς ὅμως διὰ νὰ φύγωμεν τὴν μακρολογίαν ἐγράψαμεν τὰ ἐξαίρετα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν. Ὅθεν κάνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστῶντες ὁλοφύχως τὸν Κύριον τὸν δοξάζοντα πνευματικῶς μετὰ αὐτὸν δοξάσαντας· πρὸς τὸν ὁποῖον ἂς βάνωμεν μεσίτην εἰς κάθε μας χρείαν τοῦτον τὸ θεῖον μας Ἱεράρχην ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συνετρίμενης καρδίας ἂς ἱκετεύσωμεν αὐτὸν λέγοντες:

Ω

Ὁ Πάτερ σεβασμιώτατε, Ἀρχιεράρχα τῶ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς σὲ σρέφομεν καὶ νῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλῶμεν σε μετὰ εὐλαβείας καὶ ἐκ βάθους ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους, ὅπως σὺ προσφύρομεν, εἰ καὶ ἀπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων. Γενεὴ προστάτης πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς θερμώτατος, εἰς ὅλους ὅπως μετὰ πίσιν ἀκραίφνη προσρέχων εἰς τὴν κραταιὰν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζων ἐκ πόθου τὴν πανέορτον μνήμην σου. Ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν, σκέπε καὶ φρέει τὴν ἡγαπημένην σου πατρίδα τὴν Ζάκυνθον, ἐν ἣ τὸ τρισόλβως καταχρέως ἑορτάζουσα χορεύει, σκιρτᾷ, καὶ ἐπαγγάλλεται μυσικῶς εἰς ταύτην τὴν ἐνδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, ἀπολαμβανόντες κοινὴν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολιταὶ σε, ὡς αὐτὸς ἡξιώθησαν εἰς τὰς ἐσχάτας τέττας χρόνους, νὰ ἀποκτήσῃ τοιῶτον προσάτην, καὶ φύλακα. Ἐτι δὲ οὐρανόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς Θεοσεβῆ Ἐπαρχίαν σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἰγίαν ἐπίσκεπτε, καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σου. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὴν βασιλικὴν καὶ σεβασμίαν τῶ Στροφάδων Μοιῆν διατήρει, καὶ ἐν ὁμοιοῖα, καὶ ἐίλικρινεῖ ἀγάπῃ περιφύλαττε τοὺς ἐν ταύτῃ ὁσίας ἀσκουμένους· παρακαλῶντας τὸν πανοικτίρμονα, καὶ παντοδύναμον Θεὸν μετὰ τὰς εὐπροσδέκτας σε ἱκεσίας, ἐδῶ μὲν νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε ποινῆ συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρόσκαιρον ταύτην παροικίαν νὰ μᾶς κάμῃ μετὰ τῆς αὐρανῆς Βασιλείας τῆς ἡς γένοιντο ἐν Χριστῷ τυχεῖν. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσαγμα.

Τυχεῖν ἐφιέμενος τῆς αὐτῆς δόξης, πανσόφως διδάσκων Χριστὸν τὴν τρίβον Ἀγνῆ· ἐν ἣ τῆς ἀσκήσεως σουτὴν ἀγῶσι δεοῖς θλίψας ἐκαρτέρησας· δι' ὧν ἐπαπολαύεις χαρὰν τὴν ἀληκτον.

Οἱ νόσφι τηκόμενοι κακῶν παντοίων, συνδράμειτε σπεύσαντες τεμένει τῶ παμμακάροτος, ἐν ᾧ νῦν πρόκειται Διονυσίᾳ Πατρός, σῶμα τὸ πανέντιμον, ἐξ ἧ παθῶν ἐκβρύει τὰ ἰάματα.

Υμνεῖ καυχώμενη σε Μοιῆ Στροφάδων, ὡς πάλαι πλουτήσασα τὸ ἱερόν σου Δείφανον· ἥνπερ καὶ κατεύθυνον πρὸς μετανοίας ὁδὸν, Πάτερ τὴν σωτήριον, φρεῶν τῆς τῶν Βαρβάρων πικρᾶς ἀλάσεως.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται Θεόνυμφε ὁ Θεὸς Λόγος, ἀγνῶν ἐξ αἱμάτων σου, ἵνα ἐξαναστήσῃ με, ψευδεῖ ψιθυρίσματος ἐξολιδέντα κακῶς, τὰ δολίκα ὄψεως, ὁ ὧν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ἄλλος. Οἱ Παῖδες εὐσεβεία.

Σωτήρα συμφορῶν παντοίων μάκαρ, σὲ Ζακύνθε ὁ δῆμος εὐρεῖν ὀξύτατον, Θεῶ τὰς θερμὰς αἰεὶ προσφέροντα, ἱκεσίας σε. Διὸ αὐτῷ συμπάλλει σοι: Ὁ τῶ Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

H

Η Θεῖά σοι Τριάς τῶν σῶν καμάτων, ἀντιδόσεις ἐνδόξως ὑπερθεῖν δίδωσι, πολλῶν καρτερῶς ὧν περ ἠγάμισαι· αἷς πλατύνεις εὐλαβῶς αὐτῇ κραυγάζομεν· Εὐλογημένη Τριάς εἰ εἰς αἰῶνας.

Πλασία σοι τεκταίνεται δαπαῖν, ἡ πατρὶς πανάγιε, ναὶ πανέντιμον· ἐν ᾧ συνερχόμενοι κραυγάζομεν, μεγαλύνοντες φαιδρῶς τὸν σὲ δοξάσαντα· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητός εἰ. Θεοτοκίον.

Ρανάτω εὐφροσύνην καὶ σκιρτάτω, πᾶσα τάξις λογική. Θεὸς κατέρχεται, βροτῶν τὴν φθαρείσαν ἐπειδύσασθαι, ἐξ αἱμάτων Μαρίας σάρκα δι' ἑλεος, βροτῆς τῆς πάλαι, αἰῶς ἐξαναθήσων. Καταβ. Οἱ Παιδες εὐσεβεία. Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τῷ πυρὸς.

Υδαρ τῇ γῇ ὁ οὐρανός, ὑετίζει τῶν πιστῶν λιτανεύοντων, τὸ σὸν σκῆνος παμμακάρ, καὶ διαλύει αὐχμόν. Ἀκρίδος τὰ νέρη ἀπόλλυται, κἀκώσις καὶ πᾶσα, καρπὸς λυμαινομένη.

Πλατίζεις πάντας ἀληθῶς, ὁξυτάταις ταῖς ἰάσεσιν σε Πάτερ· σὺ διδ' ἀφαιμένων δακτύλῳ μὲν γυναικὸς, ἀνέστη, χρωτὸς ἀκινήτε τε, καὶ τῆς ἀφωΐας, δεσμῶν διαλυθέντων.

Ατρώτες φύλαττε λιμὲ καὶ λοιμὲ τε τῷ δεινῷ τὸς σεβομένους, τῆς Βαρβάρων μαχαίρας, σεισμέτε καὶ τῷ πυρὸς, παντοίας ὀργῆς καὶ ἀλώσεως, σὺ θερμαῖς πρεσβείαις, Χριστὲ πιστὲ θεράπων. Θεοτοκ.

Νέον παιδίον ὁ Θεός, ἐκ Παρθένου νῦν ἐπέστη γεννηθῆναι, τῆς Ἐδὲμ πεπτωκότας, ἀκαλέσαι βροτῆς· ἥς πάντες, τὸν Τόκορ τὸν ἄχραντον, σπεύσωμεν προφθάσαι, ἀγνεία, καὶ αἰνέσει.

Ἄλλος. Θαύματος.

Ετρώσας τοῖς βέλεσι τῆς ἐγκρατείας, πανθενῶς τὸν πειρασμοῖς σε Πάτερ, πικρῶς ἐπισηεῦδοιτα τραυματίσαι καθωπλιθεῖς· Ὅθεν ἐκραζες ἐπ' αὐτῶν ἀγαλλόμενος, ὧδ' ἡν σὲ Θεῶ τῳ ἐνιχύσαντι· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Σῶμά σου ἀμόλυντον ὡς περ ἐσώσας, ἐκ νεότητος κηλίδος πάσης· ἔγω μὲν καὶ σέσωκε φθορᾶς τῷτο Παμβασιλεύς, ἀγιάσας· ὁ ὁρῶντες ἀναμέλπομεν, τῷ σὲ θαυμαστῶς ἐπαφθαρτίσαντι· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Βλάστημα τῆς τῶν βροτῶν ἡκει βλαστῆσαι, σωτηρίας ἡ πάντιμος Κόρη, Θεὸν τὸν παντέλειον ἀγεωργήτως ἐν Βηθλεέμ· Ἡ σκιρτῶντες ἐπαξίως προσκυνήσωμεν, τερπνῶς ὕμνον εὐσεβῆ κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας. Καταβ. Θαύματος ὑπερφυῆς. Ὡδὴ δ'. Ἀνάρχα Γεννήτορος.

Διήλθες τὸν βίον σε, πολλοῖς ἰδρῶσιν Ἄγιε, ἀρετῶν ἐκθερίσας τὰς καλὰς εὐαχίας· Ὅθεν ἐκ Θεῶ συ τὰ γέρα, πόνων τῶν σῶν νῦν ἐπαπολαύεις, μετὰ τῶν συνάθλων σε, αἰωρίως ἀγαλλόμενος. Ρα-

Ραπίσματι Ὅσιε, Θεοφυλάκτου ἡλεγχας, τὴν Πατρός ἐν ὀνείρῳ δεινὴν προπέτειαν. Ἄλλ' ἐν καὶ νῦν σύνθλαστον μύλας, Μονὴν τὴν σὴν τῶν ἐκταραττόντων, καὶ παῦσον τὰ σκανδάλια, χεῖρὶ τῇ παναλκυστάτῃ σου.

Οβίος με ἄσωτος, ψυχὴ μου δὲ παμβέβηλος, ὑπάρχει Πανάγιε, φῦ καὶ ἀπόλλυμαι. Σπεύσας ἰκετεύω σε σῶσον, χεῖρὸς Δαιμόνων ἐξάρπασόν με, γενέ μοι ὑπέρμαχος, ἱεράρχα Διονύσιε. Θεοτοκίον.

Υφήλιος ἅπαντα φαιδρῶς κροτεῖτω σήμερον· ἰδὲ γὰρ ἡ Παρθένος Μαρία πάρεστι, τοῖς κεκρατημένοις ἐν ζόφῳ, τῷ τῷ θανάτου ἐπανατεῖλαι, Ἰησοῦν τὸν ἥλιον, τὸν ζῶν ἅσι παρέχοντα.

Ἄλλος. Τὴν φωτοφόρον νεφέλιν.

Ενθα αἱ θεῖαι χορεῖαι, Πατριαρχῶν, καὶ Ὁσίων, καὶ τῶν Δικαίων ἀληθῶς αἱ λαμπρότητες Μάκαρ, σκηνοῦμενος ἐκ πειρασμῶν, ποικίλων τὸν Κύριον ἰκετεύσον, λυτρωθῆναι τὰς πίσεις ἐκτελέστας, τὴν σεπτήν σε κοίμηνσιν.

Ιδε ψυχῆς με τὴν λύπην, δεδωλωμένης τῷ πλάνῳ, λόγοις καὶ ἔργοις ρύπαροις, καὶ προφθάσας με ρῦσαι· ἐλάσας σκότος ζοφὸν, δεινῆς μου πωρώσεως ἰλέωσαι, σαῖς πρεσβείαις τὸν Κτίστην ὅπως τύχω, παρ' αὐτῆς ἀφέσεως. Θεοτοκίον.

Αφλεκτος μέινασα πάλαι, σὲ φλεγόμενη ἡ βάπτis, προδιετύπου μυστικῶς Μαρίας Θεομήτορ· καὶ γὰρ αὐτὴ ξενοπρεπῶς, ἀφλεκτὸς συνέλαβες τὸν Κύριον, ὃν ἐν δέλε μορφῇ καὶ ἐπὶ φάτνης, τέξεις ὑπὲρ ἔννοιαν.

Καταβ. Μυσήριον ξένον. Ἐξαποσελ. Γυναῖκα ἀκατίθιτε.

Τὸ Θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῆς Ἐκκλησίας ἄσμασι, τὸν μέγιστον Ποιμενάρχην, αἰνῶμέν σε ἐκβοῶντες· Πρόφθασον Πάτερ πρόφθασον, σαῖς προσευχαῖς πρὸς Κύριον, λιμὲ, πυρὸς, καὶ μαχαίρας, καὶ αἰφνιδίᾳ θανάτῳ, πάντας πίσεις διασώζων. Θεοτοκίον.

Εγγίζει τὰ γενέθλια, πιστοὶ προετοιμασθήτε, νῦν τὰς ὡδὰς ἀλαλάξαι. Ἦκει ἰδὲ ἡ Παρθένος, τεκεῖν Χριστὸν τὸν Κύριον, τὴν τῶν βροτῶν ἀνάκλησιν. Μάγοι σὺν δώροις σπεύσατε, ταῖς ἡγεσίαις Ἀστέρος, θεοσεβῶς προσκυνῆσαι.

Εἰς τὰς Αἰνὰς. Ἦχος Πλ. δ'. Ὡ τῷ παραδόξῳ θαύματος.

Δεῦρο εὐσεβῶν ὁ θείατος, πνευματικὴν ἐορτήν, ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Μάκαρος, ἐπαξίους ἄσμασι, γηθοσύνας ἐόρτασον, Διονύσιε τῷ ἀνατείλαστος, ἥλιος ὡς περ ἐκτὸς τῆς λάρνακος, ἐπαυγαζόμενος, ἀκηράτοις λάμψεσιν ὑπερφυῶν, θαυμασίῳ ἅπαντας, αὐτῷ προσρέχοντας.

Χαρίτας σοι οἶδεν Ἄγιε, ἡ πῶν Στροφάδων Μονή, θλιβωθεῖσαν ἦν ἐσώσας, δεινотάταις μαστίξι, καὶ κακῶς κινδυνεύσασαν, σεί-

σεισμῷ καὶ ἄλλων δεινῶν κακώσεων, πάντιμον σῶμά σε λιτανεύουσα. Ὅθεν κραυγάζει σοι, Πάτερ Διονύσιε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντοτε περίσωζε, παντοίας βλάβης με.

Στεφφορεῖδω ἡ Αἴγινα, περικοσμεῖσθω λαμπρῶς, καὶ καινὸν καὶ χαρμόσυτον σὺν ἡμῖν μελωδήμα, ὑπηρεῖσθω γεραίρεσσα, τοκοῖν κλέος νῦν Διονύσιον, καὶ Ποιμενάρχην αὐτῆς πρῶτον, ἄκακον ἄμεμπτον, ἣν καλῶς ἐξέδρεφε τῷ ἀληθεῖ, εὐσεβείας γάλακτι, ἐγκαλεσθῆσας αὐτήν.

Σκιρτᾷ χορεῦει καὶ τέρπεται, σῶν αὐτοχθόνων κλεινῶν, πᾶσα πάξις θαυμάσιε, Ζακυνθίων σήμερον, ἐκτελῶσα τὴν μνήμην σε, ὡδὰς καὶ ὕμνος Θεῷ ἐπάδουσα, σὲ ὁξυτάτην αἰετὶ ἀντίληψιν, τοῖς αἰετούμενοις σε, πίστει ἀδιστακτῶ τε παντοδαπῶν, ἐφαπλῆντι Ἄγιε, ἐνοχλημένοις κακῶν.

Δόξα. Ἦχος Πλ. α΄.

Επέση ἡμῖν ἡ εὐσημος ἡμέρα, τῆς πανιέρου ἐορτῆς τῆ κοινῆς ἡμῶν προσάτις Ἱεράρχης Διονυσίου, καὶ συγκαλεῖται πρὸς εὐχαρίαν τῆς φιλεόρτης ἡμᾶς. Σπεδῇ μὲν ἐν παντὶ ἐπισπεύσωμεν ὑπαντῆσαι τῷ καλῷ ἐσιατορί. Χείλεσιν ἀρρυνώτοις καὶ ἀσπίλω ψυχῇ, τὸ πανάσπιλον αὐτῆς σῶμα κατασπάζόμενοι πόθῳ, ὕμνοις αὐτὸν ἐγκωμίων κατασέλωμεν λέγοντες: Χαίροις ὁ τῷ Δεσπότη Χριστῷ γνησιώτατος μαθητῆς, καὶ Ἀρχιερεὺς αὐτῆς ἱερώτατος. Χαίροις ὁ παθῶν πολυτρόπων, καὶ αἰάτων νόσων ἱατρὸς ὁ πωάριος, ἡ ὁξυτάτη ἀντίληψις τῶν χειμαζομένων, καὶ τῶν θλιβομένων πληρεσθῆ παρακλήσις. Ὅπως σὲ Χριστὸς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς μεγάλως ἐδόξασεν· ὃν μὴ παύσῃ ἀδιαλείπτως ἐκδυσωπῶν, ὡς παρρησίαν πολλὴν πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μὴ συγχαίει Ἰωσήφ, καθορῶν με τὴν νηδύν· ὅψῃ γὰρ τὸ τιμώμενον ἐξ ἐμῆ, καὶ χαρήσῃ, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε τῷ ἑαυτῆς Μνηστῆρι, μολῶσα τῷ τεκεῖν τὸν Χριστόν. Ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες: Χαίρει Κεχαριτωμένη μὲν σὲ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σὲ μετ' ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐν τῶν Κανόνων τῷ Ἀγίῳ. Ὡδὴ γ΄. καὶ δ΄. Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυτον. Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ Ζακύνθε γόνος λαμπρὸς, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρός. Χαίροις Ἐκκλησίας φωστὴρ νέος τρισμάκαρ, Ἀρχιερεὺν κλέος, ὦ Διονύσιε.

ΤΕΛΟΣ, ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Πατὴρ λιταῖς δίδου μοι Σῶτερ τὴν λύσιν.
Ἀμαρτιῶν μου, τῷ πολλὰ ἐπταικότι.

18. Ζακ. αὐτῆς μηνῆς
Ἀγίου Μοδίζου.